

duyên anh

**BỒN
LỬA**

midway press

*Bồn lừ
tiểu thuyết duyên anh
Tặng thế hệ các em tôi với một niềm ao
ước lớn: trong mọi lãnh vực, các em đều
,phi thường như Bồn lừ
duyên anh*

Bôn lư

tiểu thuyết duyên anh

typing and printing by midway

2014

no right reserved

duyên anh

Bồn lửa

tiểu thuyết

midway press

1.

Trận đấu mở màn nào cũng kéo dài. Nhất là những trận đấu mở màn cho những trận đấu quốc tế. Khán giả ứa oải nhìn đồng hồ của vận động trường. Thấy kim đồng hồ như đứng lại. Nhưng rồi khi trọng tài rít một hồi còi dài và giơ tay bắt chéo vào nhau vài lần thì kim đồng hồ chịu khó chạy tới con số khán giả mong muốn.

Cầu trường nhộn nhịp hẳn lên. Khán giả đi muộn kéo vô. Khán giả đi sớm không muốn nhúc nhích. Chen nhau, cãi cọ, chửi thề, văng tục. Đó là sinh hoạt muôn đời ở khán đài bình dân. Ô, dù, đủ màu, đủ kiểu, trương lên che nắng cuối năm. Tiếng máy phóng thanh hứa hẹn:

- Mười phút nữa, hội tuyển Thiếu niên

Sài Gòn sẽ gặp hội tuyển Ba Tây.

Lời hứa hẹn đó thôi thúc khán giả mãnh liệt. Lại nhấp nhóm, chen nhau, cãi cọ, chửi thề. Trong khi, máy phóng thanh nhai nhải đọc tiểu sử và thành tích của đội bóng nhà nghề Ba Tây. Cho đến lúc hội tuyển Ba Tây từ dưới hầm vận động trường chui lên, chạy quanh sân có một vòng thì tuyệt nhiên không còn ai muốn cãi cọ, chửi thề nữa. Bây giờ, khán giả vỗ tay rào rào, tỏ cảm tình với đội bóng khách.

Mười một con cung của nền túc cầu Ba Tây vừa chạy vừa giơ tay vẫy chào khán giả. Họ mặc áo xanh lam sọc trắng, quần tím sậm. Người nào đen thì như tây đen. Phần đông, họ có nước da cháy nắng, trông to con và khoẻ mạnh vô cùng. Vài khán giả sành điệu, chỉ trở anh cầu thủ Ba Tây đen cao kêu la hét:

- Pélé. Pélé!

Ông vua phá lưới Pélé toét miệng cười. Răng anh chàng trắng ớn, môi đỏ tựa thoa son. Khán giả bàn tán:

- Pélé mà sút sức mấy thằng Rạng em bắt nổi.

- Hai lần vô địch bóng tròn quốc tế nó đã với mình chắc giống mèo vờn chuột quá à...

- Đi coi chân cẳng Ba Tây chứ tin gì hội nhà...

Hội Ba Tây đã quây thành vòng tròn ở giữa sân. Họ biểu diễn “tặng” khán giả Việt Nam những “giơ” nhà nghề tuyệt vời. Trái bóng được chuyển sang cho Pélé. Vua phá lưới giơ chân đỡ. Và trái bóng dính chặt trên mu bàn chân anh ta, y hệt hòn đất nằm im trên lưỡi cuốc. Pélé giơ chân cao, trái bóng vẫn dính chặt. Anh ta hất nhẹ ngang tầm đầu, đánh “cú tét” chuyển cho Vava. Anh này ghé cái đầu cặp chặt trái bóng ở vai bên trái chạy một quãng, rồi ngẩng đầu thẳng để bóng rớt xuống. Khán giả vỗ tay liên miên, hò reo tung phối. Trời ơi, hội Ba Tây xuất chúng.

Từ dưới hầm vận động trường, hội tuyển Thiếu niên Sài Gòn cũng chui lên chạy ra sân cỏ. Khán giả hoan hô cổ vũ hội nhà. Mười một con cưng của nền túc cầu Việt Nam là thủ môn Chương còm túc Rạng em, hữu vệ Hưng mập túc Lắm em, tả vệ Tư chần vẹt túc Có em, trung ứng Sơn trán

cao tức Tam Lang em, hữu ứng Tí điền tức Hiền em, tả ứng Bảo méo môn tức Thanh em, trung phong Bồn lửa tức Vinh em, hữu nội Tiến gầy tức Ngôn em, tả nội Quyên Tân Định tức Thuận em, hữu biên Dzũng Đa Kao tức Dậu em, tả biên nhóc con Hùng tức Ngẫu em. Mỗi cầu thủ của hội tuyển thiếu niên đều có một biệt hiệu. Họ đã chọn thần tượng để hy vọng được như thần tượng của họ.

Hội tuyển Thiếu niên mặc áo xanh da trời quần trắng. Thủ môn Chương còm mặc pullover đỏ. Tổng cuộc và Ban tổ chức đã đồng ý chọn hội tuyển Thiếu niên đá trận đầu với Ba Tây. Khán giả cũng như báo chí đều phản đối sự sắp xếp vụng về này. Đưa thiếu niên chơi nhà nghề có khác gì đưa bầy nai thả vào chuồng cọp. Nhìn mười một cầu thủ nhỏ thó của hội nhà, khán giả bỗng thương hại.

Nhưng kìa, Bồn lửa đã lọt vào vòng đai của Ba Tây. Péle chuyền banh cho nó. Bồn lửa tay trái chống cạnh sườn, giơ chân đỡ bóng. Trái bóng đã dính chặt ở mua bàn chân Péle thế nào thì cũng dính chặt ở

mua bàn chân Bồn lừa như vậy. Khán giả giơ tay, hét điên cuồng:

- Bravo Bồn lừa!

- Tuyệt quá, Vinh em ơi!

Bồn lừa hất nhẹ trái bóng về phía sau. Nó thụt chân, dùng gót đá móc về phía trước. Vừa khi trái bóng đụng gót chân nó. Bồn lừa lộn ba vòng thật nhanh đuổi trái bóng cho kịp và nó nhóm dậy, lấy đầu hất trái bóng trả lại Pél  . Rồi cúi đầu chào đối thủ, chạy về hàng ngũ mình. Khán giả đang ngồi, nhất loạt đứng lên, gào la:

- Bravo Bồn lừa!

- Bồn lừa số dzách!

- Bồn lừa năm bờ oăn!

Hội tuyển Ba Tây chưa hết ngạc nhiên vì tài nghệ Bồn lừa thì trọng tài rít còi. Pél   ngẩn ngơ nhìn theo Bồn lừa. Thằng nhóc mới thôi ngậm núm vú mà sao nó cù thế! Trong cuộc đời đấu thủ vàng bạc của Pél  , anh đã tung hoành trên khắp sân cỏ châu Âu, châu Mỹ, đây là lần đầu tiên Pél   gặp một cầu thủ da vàng dám “múa rìu qua mắt thợ”. Anh ta bắt đầu cảm phục Bồn lừa.

Sau những thủ tục thông thường của

một trận cầu quốc tế như chào khán giả, trao cờ kỷ niệm, chụp ảnh, chọn sân, hai đội bóng đã dàn quân. Cầu trường im lặng đến ngạt thở. Ba Tây giao banh trước. Pélé hất nhẹ cho Vava. Anh này mang ban lên chuyền cho Garrincha. Garrincha đem sâu xuống nữa, qua mặt Tiến gầy, bắn vào giữa. Tiến gầy chưa tới kịp. Sơn trán cao đã phá banh lên. Bảo méo mồm nhận được banh, mớm nhẹ cho Bốn lừa. Khán giả cổ vũ:

- Bốn lừa. Bốn lừa. Bốn lừa...

Bốn lừa, hai tiếng rời nhau và đệm bằng nhịp vỗ tay nghe đồng dục như hồi trống thúc quân. Bốn lừa giơ hai tay lên trời, tỏ ý bảo khán giả “biết rồi cứ yên tâm, tôi sẽ làm tụi Ba Tây lác mắt”. Nó giữ bóng chập chờn như thể chiếc lá xoay trong cơn lốc nhỏ. Nó đợi đối thủ tới gần mới biểu diễn... lừa lọc. Bốn lừa thường làm chậm trễ đường banh và mất cơ hội làm bàn vì nó thích thêu dệt bay bướm. Nhưng khán giả giận nó mà vẫn khoái nó. Bởi thế, nó mang cái tên Bốn lừa. Bốn lừa len lỏi rất tài tình. Nó qua mặt những ông vua lừa Ba Tây, dẫn bóng xuống tận cấm địa của đối phương.

Cầu trường giục nó:

- Sút đi!

- Sút đi Bồn lừa!

Nó không thèm sút vội, thù dặt thêm vài đường. Và bị đối phương phá bóng. Khán giả yêu nó “ồ” dài thất vọng. Tiếng “ồ” vang hơn sấm sét. Có một người yêu quá hoá tức nguyên rửa nó:

- Đồ con khỉ Bồn lừa!

Bồn lừa vỗ mạnh hai tay vào đùi ra cái điều hối hận lắm. Nó cảm cổ chạy về phía đất nhà đón bóng. Ba Tây lại lấn đất Sài Gòn. Pélé được bóng, đơn thương độc mã dẫn lên. Viên huyền châu của vòm trời túc cầu Mỹ châu La Tanh đã làm sáng rực sân Cộng Hoà. Lúc này, nắng rất mong manh mà cỏ tươi xanh như ngày đầu xuân đậm ấm. Bóng qua vạch vôi trắng giữa sân, sang đất hội tuyển Thiếu niên. Pélé nhử Quyên Tân Định, giỡn Bảo méo mồm, đùa Sơn trán cao. Rồi sút tà tà cho Garrincha. Hữu biên thần sầu của Ba Tây đem bóng sâu xuống, sâu xuống nữa. Hưng mập ra cản, Garrincha chuyển bóng cho Pélé. Anh này chặn bóng lại. Đụng Tí điên. Pélé tạt nhẹ

mớm vua phá lưới Pélé. Viên huyền châu quạt chân trái. Quả bóng xé không khí vô thắng thành trì của hội Thiếu niên.

Hàng chục ngàn trái tim nín thở. Rồi nổ căng để sung sướng tuyệt độ khi nhìn rõ trái sút nghìn cân của Pélé đã nằm gọn trong đôi tay nhựa của Rạng em Chương còm. Phút báo động lâm nguy diễn biến nhanh như một cái chớp mắt. Cả triệu dân nghiền quả bóng tròn xa Sài Gòn được nghe tiếng thét đầy cảm xúc của phái viên thể thao Huyền Vũ trên làn sóng điện. Thủ môn Chương còm nhồi bóng, đá lên cao. Tiến gây chặn bóng, hất nhẹ cho Dzũng Đa Kao. Khán giả vỗ tay làm nhịp:

- Dzũng Đa Kao, Dzũng Đa Kao...

Dzũng Đa Kao hứng chí “mơ mê” thật bay bướm. Bất thần, nó tạt vào khoảng trống giữa sân. Bồn lừa, như một mũi tên, phóng tới.

- Bồn lừa, Bồn lừa...

- Đừng lừa nữa, Vinh em!

- “Dô” liền nghe!

Bao nhiêu lời gửi gắm. Gã cầu thủ tuyệt luân của nền bóng tròn Việt Nam thực sự

đang là một ông vua, một thần tượng trên sân cỏ. Lúc này, không ai nghĩ tới thủ tướng, tổng thống cả. Chỉ biết có mười một con gà nòi, mười một anh hùng đương cầm chân cả thế giới bóng tròn, đương làm vô địch Mỹ châu điều đứng.

Bồn lửa phóng trái banh. Rồi chạy lại ngay. Đó là cái “giơ” đặc biệt của nó. Tuy đường banh có bị chậm nhưng nó đã làm đẹp mắt khán giả và trêu tức đối phương. Banh đang ở dưới chân Bồn lửa. Nó dáo dác nhìn hai bên. Rồi, thay vì lửa lọc, nó lại móm nhẹ cho Tiến gầy. Hữu nội chân ống xì đồng trả banh cho Bồn lửa. Thăng Vinh em dẫn banh sâu xuống thêm. Qua mặt trung ứng Ba Tây. Nó tạt sang bên trái cho Dzũng Đa Kao. Dzũng Đa Kao chạy nhanh. Nó “ngả bàn đèn” một cú tuyệt diệu. Trái banh như một đường rớt vào giữa. Bồn lửa đứng đó. Nó tung người đá vót. Trái banh trúng trụ thành Ba Tây, dội ra. Sơn trán cao lấn sân Ba Tây, sút trái thứ hai. Trái banh lại trúng xà ngang. Sóng gió kinh hồn diễn ra ở vùng cấm địa Ba Tây. Pélé phải chạy về giải cứu. Thủ môn Ba Tây rối loạn. Khán

giả cổ võ như sấm sét nổ. Không một người nào ngồi cả.

Bốn lừa sau cú đá vót không lọt lưới, nằm dài trên sân cỏ, tiếc ngẩn ngơ, đã vùng dậy. Nhưng nó còn chưa kịp góp gió trước khung thành Ba Tây. Tí điên bồi một cú sấm sét. Thủ môn Ba Tây đã phóng người bắt được và lăn đủ bốn vòng. Phút nguy hiểm qua rồi. Khán giả vỗ tay chưa thôi. Trận đấu làm đảo ngược tình thế. Những lời phỏng đoán, những lời đả kích của báo chí sai hết. Đội Thiếu niên đá hay trên sức tưởng tượng của mọi người.

Bốn lừa vẫn là ngôi sao sáng. Ngôi sao sáng Bốn lừa đã khiến người ta quên Pélé. Viên huyền châu của bầu trời Nam Mỹ bị lu mờ. Bây giờ thì thủ môn Ba Tây đã đá bóng bóng lên qua lần vôi trắng. Vava được bóng dẫn xuống. Tí điên kèm sát. Vava chuyển cho Pélé. Bốn lừa nghĩ rằng nó nên làm một sự ngạc nhiên. Nó bỏ chiến thuật thông thường, chạy về đất nhà. Nó bám Pélé. Vua phá lưới quốc tế vờ vờ trái bóng. Anh ta thôi miên quả da không khác gì gã phù thủy hoá phép. Bốn lừa chấp chòn, chấp chòn

trước mặt Pélé.

- Bồn lừa. Bồn lừa...

Phái viên Huyền Vũ bộc lộ niềm sung sướng bằng cả trái tim mình:

- *“Thưa quý vị Bồn lừa đã cướp bóng từ đôi chân vàng của quái kiệt Pélé. Anh đang đưa bóng lên... Thưa quý vị, chúng tôi thấy Pélé lắc đầu. Chắc là thán phục...”*

Bồn lừa sút banh thật dài xuống góc trái. Dzũng Đa Kao đuổi theo. Hàng phòng vệ Ba Tây thêm một phen bối rối... Dzũng Đa Kao đã giữ bóng dưới chân. Tạt vào giữa. Quyên Tân Định nhận banh khẩy khẽ cho Tiến gây. Hữu nội chân ống xi đồng chuyển cho Bồn lừa.

- Bồn lừa, dzô đi!

- Bồn lừa, phá lưới đi!

- Bồn lừa. Bồn lừa!

Bồn lừa nổi hứng. Lừa đảo trong vòng cấm địa của Ba Tây. Hậu vệ Ba Tây phá bóng. Khán giả bất mãn, la ó:

- Bồn lừa, đồ con khỉ!

- Đừng lừa nữa.

Sơn trán cao vọt lên nhận bóng trước khi Pélé phóng tới.

Nó đưa bóng về phần đất nhà, như Pélé. Viên huyền châu của nền túc cầu Ba Tây đuổi theo. Sơn trán cao tạt ngang. Tí điền chồm tới, cướp bóng dẫn lên. Tí điền đúng là chả điền một tí nào. Nó không vờn về hoa lá, mớm ban cho Tiến gậy. Nhưng cao hơn Tiến gậy, Pélé đã nhảy vèo, đánh đầu một cú tuyệt đẹp, “pát xê” cho Garrincha. Anh này chuyển cho Vava rồi chạy như mũi tên về góc trái. Hưng mập hơi bối rối. Lần này, ngũ hổ Ba Tây quyết mở tỷ số.

Vava ngó trước, trông sau. Rồi anh sút banh vào khoảng trống ở góc trái. Garrincha chạy đến không chậm nửa giây. Đội Ba Tây canh từng cái tích tắc. Mỗi đường banh của họ là mỗi lần tính toán. Hưng mập ra cản Garrincha. Anh này thấy nhẹ ban cho Pélé. Cầu trường im lặng. Người ta nghe rõ trùng trái tim đập của nhau. Những con mắt hướng hết về khung gỗ của Chương còm. Phái viên Huyền Vũ lạc hẳn giọng đi:

- *“Thưa quý vị thánh giả, chúng tôi đang ở phút 20 của trận đấu. Chưa bên nào mở tỷ số. Hiện giờ Ba Tây đang gây bão tố trong vòng cấm địa của hội tuyển Thiếu niên. Họ*

biểu diễn một đấu pháp tuyệt luân...”

Bỗng ông ta nói lớn:

- “Pélé đã nhận được banh!”

Pélé đã nhận được banh. Tư chân vệt ngã người phá bóng. Nhưng Pélé chỉ cần nghiêng mình, trái bóng theo sự nghiêng mình của anh nhích khỏi trái phá Tư chân vệt. Sơn trán cao đã lùi xuống án ngữ cửa thành. Chương còm nhảy như chơi chơi, mắt dính chặt lấy trái bóng. Pélé vờ vờ. Bất thần, anh gạt bóng sang bên trái, sút mạnh vào, đường banh xé không khí bay vô. Chương còm tung người nắm chặt tay đấm trái bóng ra.

Sấm sét nổ. Khán giả quên cả vỗ tay tán thưởng. Chương còm đã cứu nguy cho hội tuyển Thiếu niên. Sóng gió chưa ngừng trước cửa thành Chương còm. Vava đang chặn bóng. Anh này chuyển cho Pélé bắn thẳng vào lưới. Hưng mập dùng bụng đỡ bóng. Trái bóng nảy ra ngoài. Pélé bắn trái thứ hai. Hưng mập nằm gục trên sân cỏ vì vừa xả thân cứu đường banh độc ác của Pélé để bảo vệ màu cờ sắc áo của xứ sở.

Trái bắn của Pélé lọt lưới góc trái khung

thành. Chương còm nhảy lên không còn kịp nữa. Trái banh thần sầu đã phá lưới mở tỷ số cho Ba Tây. Khán giả giậm chân vỗ tay. Vỗ tay ca ngợi đội khách, giậm chân uất ức đội nhà. Nhưng trọng tài rút còi xua tay. Khán giả ngơ ngác. Trọng tài chạy tới cửa cầu thành của hội tuyển Thiếu niên quay mặt sang thành hội Ba Tây, rút còi và chỉ tay. À, Ba Tây bị phạt việt vị. Khán giả la ó chửi bới trọng tài thậm tệ.

- Đừng có ăn gian!
- Cút về nhà thổi lửa cho vợ đi!
- Làm xấu mặt cả nước!

Pélé nhún vai, lắc đầu. Một vài cầu thủ Ba Tây bu quanh trọng tài phân trần, tranh luận. Song trọng tài nhất định không công nhận bàn thắng của Ba Tây, ông ta bảo ông chỉ căn cứ vào lá cờ trọng tài biên phất. Viên huyền châu Pélé chụm tay vô miệng nói gì đó. Đám cầu thủ Ba Tây rời trọng tài. Khán giả không ai bảo ai hô lớn:

- Hoan hô Pélé!
- Bravo Pélé!

Pélé cúi thấp đầu chào khán giả, khán giả càng hoan hô dữ dội. Chưa có khán giả

túc cầu nào ở trên thế giới vô tư và hiếu khách bằng khán giả Việt Nam. Họ đi xem đá bóng với tinh thần thượng võ. Hội khách biểu diễn nghệ thuật, họ hoan hô bằng cả tấm lòng của người mộ điệu. Hội nhà chơi đẹp, họ ủng hộ, cổ vũ. Nhưng nếu hội nhà chơi tệ, hoặc dở trò chơi rùng làm nhục quốc thể, khán giả Việt Nam chửi bới thậm tệ. Nhất là khi trọng tài bất công, bênh vực hội nhà, họ càng nguyên rủa hết lời.

Trên những sân cỏ Việt Nam chỉ có một trận làm mờ tinh thần thượng võ của khán giả Việt Nam. Đó là trận Thái Lan – Việt Nam xa xưa, thời tổng thống Ngô Đình Diệm lặn. Trận này Thái Lan đá... vô tư do bôm bóp vào chân, vào bụng đoàn gà nòi Việt Nam. Khán giả thương đoàn gà nòi quá, đã bỏ khán đài ào xuống sân cỏ, toan nghiền nát toán cầu thủ của hoàng gia Thái Lan. May mà đoàn gà nòi Việt Nam che chở bảo vệ, van xin. Chứ không, về phương diện ngoại giao giữa hai nước Thái - Việt chắc chắn sẽ gặp nhiều khó khăn.

Nhiều khán giả ném vỏ mía, vỏ chai nước ngọt vào sân la ó trọng tài. Tới khi tiếng còi

trọng tài rít lên, Hưng mập sút trái phạt việt vị, tiếng la ó mới ngừng.

- *“Thưa quý vị, chúng tôi đang ở phút 25 của trận đấu. Phút sóng gió đã tan trước cửa thành hội tuyển Thiếu niên. Trái bóng vàng do hảo thủ Pél   sút lọt lưới Chương c  m đã bị trọng tài huỷ bỏ. Thưa quý vị, những tiếng ồn ào quý vị vừa nghe trong máy chính là những tiếng la ó của khán giả. Khán giả phần n   khi trọng tài bênh hội nhà một cách lộ liễu. Và thưa quý vị, Ba Tây đã chấp nhận quả phạt việt vị rất mỉa mai. Thưa quý vị, bây giờ bóng đang ở chân Dzũng Ð   Kao...”*

Phái viên thể thao Huyền Vũ hét lớn:

- *“Dzũng Ð   Kao chuyển cho Bốn lừa...”*

Bốn lừa mang banh lên. Nó hất nhẹ sang bên phải. Quy  n Tân Ð  nh dẫn xa thêm một chút, vượt qua mặt trung   ng Ba Tây. Bốn lừa đã phóng nhanh sâu xuống đất Ba Tây. Quy  n Tân Ð  nh trả lại banh. Bốn lừa gấp g  i, ng   trước nhìn sau.

- Bốn lừa!

- Ðừng lừa nữa!

- Ðồ con kh  . Bốn lừa   i!

- Dứt đi. Vinh em!

Bồn lừa sút tà tà sang bên trái. Dzũng Đa Kao đón banh, tả vệ Ba Tây ra phá. Banh chạy vọt xuống đất Ba Tây. Hội tuyển thiếu niên hưởng quả phạt góc trái.

Cầu trường đang sôi động bỗng lắng lại. Dzũng Đa Kao đá quả phạt góc này. Hữu biên Dzũng Đa Kao, người có trái sút phạt góc tuyệt vời, đang làm mấy chục ngàn con tim ngừng đập. Lần nào cũng thế, cứ Dzũng Đa Kao sút là Bồn lừa nhảy rướn lên đánh một cú “tết” thần sầu. Tỷ số thường tăng lên nhờ cú “tết” đó.

- *“Thưa quý vị, Dzũng Đa Kao đã đặt trái banh vừa ý. Và...”*

Còi ré lên. Dzũng Đa Kao sút trái phạt thật hiểm độc. Banh bay ngang thành Ba Tây, ra ngoài cửa thành chừng một thước. Bồn lừa nhảy lên đánh đầu. Thủ môn Gilmar đấm banh ra.

Nhóc con Hùng đánh cú “tết” thứ hai. Thủ môn Gilmar lại phải đấm banh ra. Bao tổ nổi dậy ầm ầm trước khuôn thành Ba Tây. Hàng tiền đạo hội khách rút cả về giải nguy. Vava, Pélé, Pépé, Garrincha hồi hộp,

pháp phòng.

- *“Thưa quý vị, ngũ hổ Việt Nam đang tung hoành trong vòng đất cấm của Ba Tây. Thủ môn Ba Tây có vẻ bối rối.”*

Phái viên Huyền Vũ hét say sưa:

- *“Lại đấm banh thay vì bắt. Nhóc con Hùng tung người tạt một quả chân trái. Nhưng banh trúng bụng tả vệ Ba Tây. Hàng phòng thủ của họ vững như tường đồng...”*

Khán giả hò la, cổ vũ. Không có người nào ngồi, dù trên khán đài danh dự:

- Bốn lừa. Bốn lừa. Bốn lừa!

Trái bóng nảy ra. Pélé nhận được banh, toan mang lên. Nhưng giống hệt một mũi tên bay, Bốn lừa đã lướt tới, cướp banh trong chân Pélé.

- Bốn lừa!

- Bravo Bốn lừa!

- Tuyệt diệu!

Bốn lừa đưa banh ra rồi bắt thần ngã người sút một trái “ngả bàn đèn”. Bóng xoáy tròn như một cơn lốc, bay thẳng vào thành Ba Tây giữa lúc cực kỳ nguy hiểm. Thủ môn Gilmar đã thúc thủ. Quá bối rối, hữu vệ Ba Tây giơ tay lên đỡ trái banh. Trọng tài rít

còi. Ba Tây bị một trái phạt đền.

Phái viên Huyền Vũ buông những lời tiếc rẻ:

- *“Dzũng Đa Kao sút trái phạt góc tuyệt vời. Và Bồn lừa biểu diễn cái đầu thật... quốc tế. Đáng lẽ Việt Nam đã mở tỷ số bằng cú “ngả bàn đèn” bão lốc của Bồn lừa nếu hữu vệ Djalma không cứu nguy bằng tay. Tiếc quá xá, tiếc quá xá...”*

Cầu trường sôi động hơn cả bao giờ. Ba Tây mà cũng biết giơ tay phá bóng. Bây giờ, họ dàn hai hàng thẳng hai bên trụ thành. Bồn lừa đặt trái bóng ở chỗ trọng tài chỉ định. Hội tuyển thiếu niên kéo hết quân sang đất đối phương, trừ Chương còm ra quá xa khuôn thành chờ kết quả của trái phạt đền.

- Dứt đi Bồn lừa!
- Dzô liền nghe!
- Mở tỷ số đi!
- Cơ hội bằng vàng!

Mấy chục ngàn con mắt hướng về Bồn lừa. Trái bóng cơ hồ nhỏ đi. Tất cả nhỏ đi hết. Chỉ có Bồn lừa sừng sững như một trái núi, như một thần núi. Trọng tài rút còi. Bồn

lừa khề hất chân. Trái ban uể oải lăn trên mặt cỏ. Và thủ môn Gilmar thông thả cúi xuống lượm trái bóng cao thượng của đối phương.

Phía khán đài bình dân vang lên những lời chửi bới, la ó. Nhưng phía khán đài trung ương và khán đài chánh, khán giả vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Bốn lừa đã trả nợ trái bóng “ăn gian” của trọng tài. Pélé chạy đến bắt tay Bốn lừa. Lắc lia lịa. Thủ môn Gilmar bỏ thành, nhào lên ôm lấy Dzũng Đa Kao tỏ sự cảm phục.

Chưa có sự giao hữu nào bay bướm như trận giao hữu này. Với một đội bóng nhà nghề chinh phục cả thế giới như đội Ba Tây, mở được tỷ số trước đã là một vinh dự rồi. Và cả thế giới đều mở tỷ số nếu họ có dịp hưởng trái phạt đền. Thế mà hội tuyển Thiếu niên Việt Nam đã chê.

Việt Nam đã chứng tỏ cái truyền thống bốn ngàn năm văn hiến của mình.

Những kẻ nào dám miệt thị nước Việt Nam? Những tên Việt Nam mất gốc hễ mở miệng là khinh bỉ đất nước, quê hương mình, đã nghĩ gì về hành động cao thượng

của những Bồn lửa, Dzũng Đa Kao, Chương còm, Tí điền, Tiến gầy, nhóc con Hùng, Quyên Tân Định, Hưng mập, Sơn trán cao, bảo méo mồm, Tư chần vẹt?

Thủ môn Ba Tây nhồi bóng hàng phút đồng hồ. Rồi đá bóng lên. Pélé nhận được bóng chuyển cho Vava. Vava dẫn bóng lên, qua mặt Tiến gầy, vượt lằn vôi giữa sân. Bảo méo mồm ra cản. Mới nhập cuộc, Vava đã suýt phì cười mấy lần vì cái mồm của Bảo. Bây giờ, hảo thủ Ba Tây hết muốn cười. Không những tài nghệ của đám gà nòi Việt Nam tuyệt luân mà còn bởi tinh thần mã thượng của họ đã làm những đứa con cưng trên sân cỏ thế giới cảm phục. Vava hất nhẹ cho Didi. Anh này sút vào giữa. Pélé đội đầu chuyển cho Garrincha. Hữu nội Ba Tây gắng sức lừa khỏi “màng lưới” Tí điền và...

- “Sút thật mạnh! Nhưng trái bóng đã dính chặt trong đôi tay nhựa của Rạng em Chương còm. Thưa quý vị, chúng tôi đang ở phút 38 của hiệp đầu. Hai bên vẫn huề nhau 0-0. Ba Tây vừa dàn xếp một pha đẹp mắt. Phải nói ngũ phong của Ba Tây vừa biểu diễn một pha ảo thuật mới cực tả được

tài nghệ của họ. Cú sấm sét của Garrincha tưởng đã xé lưới Chương còm. Không ai ngờ Chương còm bắt nổi trái bóng hiếm có trong lịch sử bóng tròn. Thưa quý vị, khán giả đang hoan hô thủ môn Rạng em...”

Phái viên Huyền Vũ không có thì giờ để bình luận “*trái bóng hiếm có trong lịch sử bóng tròn.*” Thực sự, không ngòi bút nào tả được ngoài một đoạn phim quay chậm. Trái bóng của Garrincha bay chéo vào thành cách cột trụ và xà ngang hơn gang tay. Chương còm đã tung người lên, tay trái nắm xà ngang, tay phải chộp bóng, ôm gọn vô nách. Cả sức mạnh vô biên và tài nghệ của Garrincha bỗng nhiên bị thu hút. Y hệt thời sắt bắn thẳng vào miếng nam châm.

Chương còm ngăn ngor đến hai phút. Gã thủ môn của hội tuyển Thiếu niên đang nằm mơ. Phóng viên nhiếp ảnh nhào kín cửa thành, chụp “cú bắt” thần thánh của Chương còm. Những ánh đèn *flash* làm gã chói mắt. Bấy giờ gã mới biết gã không mơ. Trọng tài rít còi xua đuổi bọn nhiếp ảnh viên. Khán giả vỗ tay liên tiếp hai phút. Khi Chương còm nhảy xuống nhồi bóng, đá bóng lên cao,

tiếng còi mãn trận đấu rít lên the thé. Cầu trường sôi động và quá khích hơn vận động trường đấu bò mộng Tây Ban Nha.

Từ bên kia sân, thủ môn Gilmar chạy thật nhanh sang, bắt tay Chương còm. Gilmar ôm Chương còm để diễn tả lòng cảm phục. Pélé khoác vai Bồn lừa. Vava cặp kè Tiến gậy. Didi nắm tay Dzũng Đa Kao. Garrincha vỗ nhẹ lưng Quyên Tân Định. Pépé bế bổng nhóc con Hùng. Mauro níu Sơn trán cao. Zito kéo Tí điện. Marinho de Sordi khều Bảo méo mồm. Djalma xoa đầu Tư chân vịt. Nikon bá cổ Hưng mập. Từng cặp, trung phong với trung phong, thủ môn với thủ môn, họ dẫn nhau ra ngoài sân cỏ, tới chỗ giải khát chung ở trước khán đài danh dự.

Bọn trẻ con lừa cảnh sát, đã lên đến chỗ các cầu thủ. Mỗi đứa cố rờ tay vào da thịt của Bồn lừa, Chương còm, Pélé, Garrincha. Những giấc mơ trở thành Bồn lừa, Chương còm đã nẩy mầm tận đáy lòng những đứa trẻ chuyên đá lon sữa bò, đá banh bươi trên vỉa hè vắng, trên các mảnh đất trống của thành phố Sài Gòn.

Năm phút giải lao quá ngắn ngủi đối với

ông bầu Thương Sinh, linh hồn của hội tuyển Thiếu niên. Những con gà nòi của ông vừa gặm cam, vừa áp khăn ướp đá lên mặt, vừa trả lời những câu hỏi của ký giả. Ký giả ở nước nào cũng như một lũ nhặng, hễ đánh hơi thấy mồi ngon là bu kín, xua đuổi không thềm bay. Đám gà nòi của ông Thương Sinh giống hệt trái mít chín đang bổ đôi. Họ bị ký giả thể thao vây kín. Đến nỗi, ông bầu Thương Sinh phải la hét và dọa nếu tái đấu hội tuyển Thiếu niên sẽ thua, ký giả sẽ chịu trách nhiệm. Khán giả nghe rõ tiếng nói của ông Thương Sinh, la ó, đòi giết ký giả, họ mới buông tha. Và, bây giờ, mười một cầu thủ của hội tuyển Thiếu niên đã được huấn luyện viên xoa bóp.

Tại các khán đài, một trăm người máu mê thì chín mươi chín người cá hội tuyển Thiếu niên thắng Ba Tây một bàn. Hoà coi như thua. Lúc đầu, họ cá Ba Tây ăn hội tuyển Thiếu niên mười trái không gỡ. Mười ăn một. Ba Tây hạ hội tuyển Thiếu niên cũng chẳng ai dại gì mà cá. Sau bốn mươi phút giao tranh, cuộc đánh cá thay đổi chiều hướng. Phần đông người Việt Nam gửi tiền

vào hội nhà. Còn người Trung Hoa gửi tiền vào hội khác. “Hoà coi như thua.” Khán giả Việt Nam hơi coi thường Ba Tây rồi. Họ coi thường hay là họ muốn bóc linh hồn của họ vào những đôi chân của Bồn lừa, Dzũng Đa Kao, Quyên Tân Định... và đôi tay của Chương còm?

Trọng tài đã xuất hiện giữa vệt vôi trắng. Trên “cái lều đồng hồ”, người phụ trách giờ giấc đã chăm chăm nhìn xuống bãi cỏ. Hai đội cầu lần lượt ra sân. Chờ hai mươi hai người dàn trận xong xuôi, trọng tài rít còi. Cái kim duy nhất của vận động trường chỉ số 12, hội tuyển Thiếu niên giao banh.

- “*Thưa quý thánh giả, chúng tôi đang ở phút đầu tiên của hiệp nhì. Hàng ngũ hai bên không có gì mới lạ. Bên Ba Tây vẫn thủ môn Gilmar, hữu vệ Djalma, tả vệ Nilton, trung ứng Mauro, hữu ứng Zito, tả ứng Marinho de Sordi, trung phong Pél  , hữu nội Garrincha, tả nội Vava, hữu biên P  p  , tả biên Didi. Bên hội tuyển Thiếu niên giữ nguyên thành phần cũ. Thưa quý vị, Bồn lừa dùng gót chân đẩy banh về cho Son tr  n cao...*”

Phái viên Huyền Vũ đẩy “lửa” trong buổi trực tiếp truyền thanh tường thuật trận túc cầu nghìn năm một thuở này. Ông ta nói say sưa như chưa bao giờ từng được say sưa đến thế. Ông là tai mắt của hàng triệu khán giả bốn phương. Ông thuộc tên các cầu thủ đội khách mà dù đang ngồi trên khán đài sân Cộng Hoà, nhiều người vẫn không nhớ nổi, phải mang những cái máy thu thanh “tăng di to” nhỏ, mở khê, để sát bên tai nghe ông đọc tên giùm.

Sơn trán cao dẫn bóng lên, tạt mạnh cho Quyên Tân Định. Quyên Tân Định mớm cho nhóc con Hùng rồi phóng người qua Garrincha đón bóng. Nhóc con Hùng đưa bóng quá sâu nên hữu ứng Zito đã gạt khê sang trung ứng Mauro. Anh này chuyển ngay cho Pél  . Banh ở chân P    . Từ phút này, cầu trường bắt đầu sôi động.

Ông vua phá lưới thêu dệt, vờn vẽ. Quyên Tân Định bám sát hữu nội Garrincha. Tiến gây kèm riết Vava. Ở hai biên, anh em Dzũng Ð   Kao, nhóc con Hùng theo Didi và P     như bóng với hình. Khiến ng   h   Ba T  y như một con cu  ng l  c bị v  ch đ  

chắn lại. Thành linh, Vava phóng qua Tiến gây cơ hồ mũi tên vút bay. Pélé chuyển bóng cho Vava. Bóng vào chân Vava chẳng khác gì thép vào nam châm. Vava lướt khỏi mặt hữu ứng Bảo méo mồm. Tư chân vọt và Hưng mập lên cao. Khi Pélé chạy theo đường bóng của Vava cách vòng cấm địa hai thước, ông vua phá lưới này tiếp nhận trái móm của Vava ở chỗ không người. Sơn trán cao lăn xả vào cứu nguy. Muộn rồi, Pélé đã bắn phát thần công.

Phát súng ác nghiệt tưởng gieo oan khiên cho hội tuyển Thiếu niên trúng giữa sà ngang, bắn ra. Garrincha nhảy lên đánh đầu. Chương còm bối rối. Đôi mắt thủ môn ảo thuật chỉ còn trông thấy đầu, chân, tay. Trái bóng ẩn hiện. Chương còm chạy lằng xằng trước cửa thành. May mà Hưng mập bình tĩnh giữ “gôn” thay Chương còm, dùng ngực đỡ cú “tết” của Garrincha nảy ra góc trái. Chứ không, lưới Chương còm đã thủng. Cầu trường nghệt thở. Những trái tim của những người đánh cá Việt Nam thắng, muốn vỡ tan tành.

- “*Thưa quý vị, sóng gió đang dồn dập*

trong vùng cấm địa của hội tuyển Thiếu niên. Thủ môn Chương còm luống cuống suýt để banh lọt lưới dễ dàng nếu không nhờ hữu vệ Hưng mập cứu nguy. Ba Tây dàn xếp rất ngoạn mục. Họ đã trở đến tuyệt độ điêu luyện của nghệ thuật nhồi bóng. Bây giờ, Ba Tây tung quả ném biên. Pépé ném trái bóng này.”

Pépé lợi dụng “tang gia” địch thủ “bồi rối” ném vào giữa. Năm con chim chích Bốn lừa, Quyên Tân Định, Tiến gầy, nhóc con Hùng, Dzũng Đa Kao kéo hết về xây thành. Bên Ba Tây, Djalma, Santos và Nilton lên cao gần vệt vôi giữa sân. Dưới mắt khán giả lúc này, chỉ còn những người khổng lồ Ba Tây. Không trông rõ Bốn lừa, Chương còm đâu nữa. Pélé đưa ngực hứng bóng. Bóng không rớt xuống. Và nhà trung phong số một của thế giới để bóng dính ngực chạy. Sơn trán cao đeo đuôi. Pélé nhường bóng cho Vava. Tả nội thần sâu quạt ngang. Chương còm “bông nhong” ba thước bắt một đường banh sệt mạnh đến nỗi xé một vệt cỏ trên sân Cộng Hoà. Chương còm lăn thêm nhiều vòng trong tiếng hoan

hồ sấm sét của khán giả.

- Nó bình tĩnh rồi!
- Ôi giờ ôi, hay tuyệt cú mèo!
- “Đề” số dzách!
- Sư mày, sao bắt banh giỏi quá cỡ thế!
- Mẹ mày, Chương còm ơi!

Khán giả rất buồn cười. Chửi cầu thủ nhà tức là thương ghê lắm, cung vô cùng. Niềm chân thành ấy, chỉ tìm được trên sân cỏ. Giả dụ có một đấng thiên tử đang trị vì trăm họ ham coi đá bóng, nếu Bồn lừa xuyên thủng lưới đối phương bằng đường banh tuyệt kỹ, đấng thiên tử dám trao luôn ngôi báu cho Bồn lừa để xuống sân cỏ làm một thứ Bồn lừa. Bởi đấng thiên tử vừa nhận ra rằng, so với Chương còm đương bắt bóng, đấng thiên tử không hơn gì một khán giả tầm thường. Những Bồn lừa, Chương còm, Dzũng Đa Kao, Quyên Tân Định, Bảo méo mồm, Tí điên, Hưng mập, nhóc con Hùng, Sơn trán cao, Tiến gầy, Tư chăm vịt mới là những đấng thiên tử, những ông vua không ngôi đang ngự trị trong tim phổi, trong mạch máu những khán giả. Ngay lúc này Bồn lừa, Chương còm, Dzũng Đa Kao muốn ứng cử

dân biểu ư? Khán giả sẽ dồn hết phiếu cho các hảo thủ của họ. Bốn lừa muốn làm thủ tướng ư? Khán giả tấn phong cho nó ngay. Nhưng, thử gửi vào lòng đời, thử gửi vào lòng người không bao giờ là địa vị của một ông dân biểu hay một ông thủ tướng. Địa vị cao sang chỉ là thứ phù du. Nghệ thuật mới bất diệt, mới là thứ địa vị khắc vào đá cho muôn đời. Khi còn bóng tròn, còn triệu triệu người nhắc nhở Bốn lừa, Chương còn... “Nó đá hay hơn Bốn lừa thuở nào. Thằng đó bắt kém Chương còn ngày xưa một trời một vực.” Nghệ thuật mà lọt vô tủy cuộc đời, nó ở đấy mãi, bất chấp mọi đổi thay, dâu biển.

- “*Thưa quý vị, chắc quý vị đã nghe rõ cả tiếng chửi thề lẫn tiếng gào thét, cổ võ, ca ngợi thủ môn Chương còn. Chương còn đã luống cuống bởi những trái sút liên tiếp của ngũ hổ Ba Tây làm chúng tôi lo ngại. Con lo ngại của chúng tôi đã tan biến như đông tố đã tan biến ở vùng cấm địa hội nhà. Chương còn, trời sinh ra để bắt những cú sút của Pélé, Vava, Garrincha hay sao ấy? Thưa quý vị, báo chí đã bình luận, nhận xét*

sai lầm. Không ai ngờ nổi mười một con ngựa quý của Việt Nam chạy nhanh hơn tên xẹt, dẻo dai và bền bỉ hơn hân huyết cầu. Mồ hôi càng đổ, họ càng chạy khoẻ. Thừa quý vị, Chương còn đã đứng dậy, nhô bóng. Chúng tôi thấy hai anh Djalma Santos và Nikon Santos lui thối về thủ thành. Chương còn đá bóng...”

Bồn lừa nhận được banh. Giữ lại. Hất sang bên phải cho Quyên Tân Định. Tả nội Việt Nam thọc xuống góc. Nhóc con Hùng chồm lên đón bóng, qua mặt Zito, đẩy bóng vào giữa. Bồn lừa nhận bóng đúng tầm toan tính. Bóng đang nằm dưới chân Bồn lừa.

- Bồn lừa. Bồn lừa...

- Dứt đi!

- Rán mở tỷ số đi!

Mấy chục ngàn con mắt hướng về Bồn lừa. Bây giờ, Bồn lừa là người khổng lồ. Nó nổi bật cơ hồ đám mây xanh duy nhất trên nền trời trắng. Trong các trận đấu địa phương, Bồn lừa vốn nổi tiếng có tài làm bàn với những thế sút lệch lạc người. Chẳng hạn, đang dẫn bóng thật nhanh, nó ngã ngang người tống banh vào lưới địch.

Cú này giống hệt một người nằm hút thuốc phiện nên gọi là cú “ngả bàn đèn”. Bồn lừa nghe rõ từng lời thiết tha gửi gắm nó.

- Đừng lừa nữa. Bồn lừa!

- Dứt đi!

- “Dzô”!

Bồn lừa gạt sang trái cho Tiến gậy. Pélé nhào tới. Tiến gậy trả bóng cho Bồn lừa. Đồng đội của nó bị ộp dừ. Bồn lừa đánh... lừa. Nó qua mặt Garrincha, Mauro, Zito. Và phá viên Huyền Vũ thét lớn:

- *“Bồn lừa bắn thủng lưới Gilmar mở tỷ số đầu tiên cho Việt Nam. Chúng tôi đang ở phút 25 của hiệp nhì. Việt Nam dẫn trước tỷ số 1-0. Bồn lừa đã phá thủng lưới của Gilmar bằng cú sút lạ lùng nhất thế giới bóng tròn.”*

Bồn lừa vừa chạy nhanh dẫn bóng vừa sút. Khi bóng lọt lưới Ba Tây, đầu nó lộn xuống đất, hai chân giơ ngược lên trời. Cú kết thúc này, Bồn lừa đặt tên là cú “trồng cây chuối”. Năm 1938, lần đầu tiên đặt chân lên sân cỏ Pháp dự giải túc cầu thế giới, trung phong Lionidas của Ba Tây đã kết thúc một trái lọt lưới đối thủ y hệt cú “trồng cây chuối” của

Bồn lừa. Cầu giới Âu châu đã đặt tên cú sút thần sầu quỷ khốc của Lionidas là cú “sút xe đạp” – shoot bicyclette – vì nó giống người đi xe đạp. Đặt tên là cú sút “trồng cây chuối” mới đúng.

Cầu trường vang động như bãi chiến trường. Hò hét, hoan hô to gấp ngàn lần đạn nổ. Nhóc con Hùng sướng quá, chạy thẳng vào lưới Gilmar đá tung trái bóng thêm hai ba lần nữa. Dzũng Đa Kao ôm chặt Bồn lừa. Hai đứa lăn tên sân cỏ. Chín cầu thủ khác của hội tuyển Thiếu niên, đứa thì nhảy cồm, đứa thì lăn cu lơ đạp chân, đập tay biểu diễn trò tập bơi cạn. Khán giả, hàng ngàn người coi thường mũ, nón tung cao cho mũ, nón bay mất... Những ông bộ trưởng, những ông tổng giám đốc, những ông linh mục, những vị đại đức, thượng toạ quên bém cả chức tước của mình, hoà linh hồn vào men chiến thắng một cách hồn nhiên, thoải mái.

- Bồn lừa. Bồn lừa. Bồn lừa...

- Bồn lừa. Bồn lừa. Bồn lừa...

Đá thủng lưới vô địch túc cầu thế giới rồi, bây giờ, Bồn lừa đảo chính, hàng triệu người sẽ xâm mình xuống đường ủng hộ

nó, đảo chính, cướp được chính quyền cho nó mới thôi, sống chết cần gì. Vì Bốn lừa đã tặng hàng triệu người những giây phút rung động hết cỡ của trái tim.

- *“Thưa quý vị, chúng tôi đang ở phút thứ 26 của hiệp nhì. Trái banh đã đặt giữa sân. Trận đấu, từ phút này, hứa hẹn nhiều ngang ngửa. Pélé giao banh...”*

Vua phá lưới Ba Tây đá nhẹ cho “con chim nhỏ bé” Garrincha. Anh chàng hữu nội Ba Tây dẫn bóng xuống. Trả lại Pélé. Bốn lừa nhào tới, cướp bóng mà đang dính chặt dưới chân con người chuyên cướp bóng trong chân các đối thủ trên sân cỏ thế giới.

- Bốn lừa. Bốn lừa. Bốn lừa...

Pélé bị mất bóng, đuổi theo.

- Bốn lừa. Bốn lừa. Bốn lừa...

Tiếng cổ vũ của khán giả làm tối tăm mặt mũi Pélé. Tinh thần thượng võ biến mất. Pélé nổi cơn điên. Vua phá lưới, nhà trung phong nổi tiếng hoà nhã của thế giới, đuổi bằng gập Bốn lừa. Rồi khi Bốn lừa ngừng... lừa tìm đồng đội chuyển bóng thì Pélé đá thật mạnh vào ống chân Bốn lừa.

Nhà trung phong Việt Nam ngã rạp xuống sân cỏ như một cây chuối bị chém ngang thân, Bồn lửa kêu la đau đớn:

- Ôi giờ ơi! Nó đá gãy xương chân tôi rồi...

2.

Quyên Tân Định đã thêm cú nữa:
- Bốn lừa bộ mày tính ăn vạ ở cột đèn à?

Bốn lừa dụi mắt ngơ ngác:

- O lạ nhĩ!

Nó bóp ống chân:

- Con khỉ, ông tưởng bị nó “cộp” gãy chân.

Quyên Tân Định hỏi:

- Ai?

Bốn lừa toét miệng cười. Nó duỗi chân thoải mái trên vỉa hè xi măng. Lưng vẫn dựa vào cột đèn. Trái bóng nằm ngoan ngoãn trong lòng nó, giờ tuột chạy. Quyên Tân Định nhắc gót chặn trái bóng.

Khoái quá trời!

Quyên Tân Định cúi sườn:

- Ông hỏi mày đưa nào định “cộp” mày, mày lại cười toe, nói khoái. Thế là cái “tổng thống” gì?

Bồn lừa vươn vai:

- Tao ngồi chờ tụi mày lâu thấy mỗ, ngủ bằng lúc nào chả biết. Rồi tao chiêm bao, mày ơi!

Quyên Tân Định nheo mắt:

- Chiêm bao tào lao khi đột hả?

Bồn lừa lắc đầu:

- Chiêm bao tụi mình đá với tụi Ba Tây. Tao sút tung lưới Ba Tây. Con nhà Pélé “cộp” gãy ống chân tao.

Quyên Tân Định phá ra cười:

- Ông “cộp” mày đấy, ông đá hai cú mày mới tỉnh, ôn con ạ!

Bồn lừa thộn mặt:

- Giá tụi mình đá bại tụi Ba Tây, chắc tuyệt cú mèo, há mày?

Quyên Tân Định bĩu môi:

- Bỏ đi tám, tao chỉ mong được theo thằng Pélé xách giày cho nó là sướng rên mé đìu hiu. Ui chao, tao sẽ được coi hết các trận cầu quốc tế, coi đã mắt thì thôi. Coi

xong tao dám chết liền tù tì.

Bồn lừa đã đứng dậy, lăm bằm trong miệng: “Ước gì đếch ước lại ước xách giày cho Pélé”. Bồn lừa muốn nói ý nghĩ của nó với Quyên Tân Định, nhưng con nhà Quyên luôn luôn cậy mình là “xếp sòng” át giọng bạn bè. Nên Bồn lừa đành lăm bằm: “Nó đâu có chiêm bao thấy mình cho thủ môn Ba Tây lượm bóng”. Bồn lừa ngẩn ngơ tiếc rẻ giấc chiêm bao. Quyên Tân Định xỏ ngọt:

- Đùi thằng Pélé ghẻ hả mày?

Đôi mắt Bồn lừa rục sáng:

- Sao mày biết?

Quyên Tân Định làm bộ quan trọng:

- Tao chiêm bao thấy mày... gãi ghẻ hộ Pélé mà...

Bồn lừa bị Quyên Tân Định “kê”, đánh trống lảng:

- Chúng nó đâu?

Quyên Tân Định dùng mu bàn chân xúc trái bóng lên và ôm vào bụng:

- Ra hết sân Hoa Lư rồi. Mày đi hay chờ gãi ghẻ hộ Pélé?

Bồn lừa không trả lời. Nó thọc hai tay vô túi quần jeans bước theo Quyên Tân Định.

Trong đám anh em Dzũng Đa Kao, Bồn lừa và Chương còm là hai thằng nhiều tài vật. Chương còm biết thổi ác mônica. Bồn lừa biết đá bóng, đá rất “kên”. Bồn lừa lại còn hay mơ mộng nữa. Buổi sáng đi học, buổi chiều Bồn lừa... làm nghề bán bong bóng. Khi cái sào đầy nhóc bong bóng đủ màu thổi căng, xoàn xoạt trên vai Bồn lừa, không bao giờ Bồn lừa nghĩ nó là thằng bán bong bóng. Mà nghĩ nó là ông tướng đi chiêu mộ lính con nít. Bồn lừa đứng ở đầu ngõ, đưa còi lên miệng, te te vài hồi. Lập tức, có những ông nhóc chạy ra bu quanh nó.

Bồn lừa lượm bạc cắc đút vô cái túi vải lủng lảng trước ngực phân phát bóng cho tụi nhóc. Lúc ấy, Bồn lừa ví nó giống ông già Nôen. Hễ bắt chợt, bong bóng đua nhau nổ liên tiếp mấy trái. Bồn lừa bèn tưởng tượng có đứa bắn lên. Nó dựng cây sào bong bóng, hoa chân múa tay rồi khom lưng len lén đi. Đến chỗ “bí mật”, thỉnh linh, nó rút súng tay bắn đạn mồi. Khiến bọn nhóc con cười rúc rích, hò hét ca ngợi Bồn lừa.

Ở các trận đánh lớn, Dzũng Đa Kao hoặc Quyên Tân Định chỉ huy và Bồn lừa chỉ

đóng vai “ba quân dạ dạ”. Chứ, ở sân bóng, Bốn lừa chỉ huy. Dzũng Đa Kao phải bầu nó làm thủ quân vì nó đá bóng hay ba chê. Hai tháng trước, bọn nhóc Đa Kao “mắc” với bọn bán báo, thiếu Bốn lừa. Con nhà Bốn lừa rúc trong rạp Moderne từ mười hai giờ trưa. Phim cao bồi “chì” quá sức, nó coi hai lượt, quên phút trận đấu buổi chiều. Năm giờ tranh tài cao thấp mà bốn giờ chưa thấy tăm hơi Bốn lừa đâu. Dzũng Đa Kao, Quyên Tân Định, Chương còm bỏ đi tìm nó. Vẫn chẳng tóm được cổ nó. Quá năm giờ, bọn bán báo giục âm ỹ. Bọn Đa Kao ra sân nguyên rửa Bốn lừa toi bời. Sang hiệp nhì, chừng năm phút thì Bốn lừa xuất hiện. Nó cởi phăng áo, mặc trần xì chiếc quần xà lỏn vào thay Tư trọc. Có Bốn lừa, tự nhiên, Chương còm bắt bóng dính như nhựa mít dính ruồi. Bọn nhóc Đa Kao đá đâu ra đấy. Và chỉ cần mười lăm phút, Bốn lừa bắt thủ môn của bọn bán báo nhặt bóng ba lần. Kết cuộc, Đa Kao đê bẹp bán báo 5-4. Năm trái danh dự đều do Bốn lừa làm bàn. Kể từ trận đó, trên sân cỏ, với trái ban, Bốn lừa nghiêm nhiên trở thành cậu hoàng

nhỏ của đám nhóc Dzũng Đa Kao, Quyên Tân Định...

Hai đứa trẻ đã tới sân Hoa Lư. Quyên Tân Định vừa nhồi bóng vừa băng ngang đường. Bồn lửa theo sau bạn, lọt vào cổng sân. Bồn lửa nghe rõ tiếng bóng bom căng xé không khí. Máu tức cầu ở trái tim dồn hết xuống đôi chân nó. Bồn lửa đến sân bóng như những người chiêm ngưỡng âm nhạc cổ điển đến phòng hoà nhạc. Nó có thể bỏ ăn một bữa, nhưng không thể bỏ đá bóng một bữa, dù đá trên vỉa hè, trên đường vắng hay trên bãi đất hoang đầy gai góc, gạch vữa. Bọn Dzũng Đa Kao, Bảo méo mồm, Tí điên, Sơn trán cao, Hưng mập, nhóc con Hùng, Tiến gầy, Chương còm, Tư chần vịt chờ Bồn lửa từ lúc sân hãy còn vắng. Con nhà Bồn lửa hứa với bạn rằng chiều nay nó nghỉ bán bong bóng đến sân Hoa Lư thật sớm để tiếp đội cầu nhóc con Thị Nghè. Thế mà nó lại ngồi dựa cột đèn phiêu lưu trong thiên khải hoàn ca tuyệt vời. Giá Quyên Tân Định không đá vào ống chân nó, chắc con nhà Bồn lửa còn có thể cho anh em nó hạ các đội cầu vô địch Đức, Anh

Điều Hà, Tây Ban Nha, Nga Xô Viết, Hung Gia Lợi sau khi hạ tan nát đội Ba Tây.

- Nó đây rồi!

Hưng mập ngoái cổ lại thấy Bốn lừa và Quyên Tân Định la lớn. Bọn nhóc đứng hết dậy quay mặt ra cổng. Chúng nó có vẻ giận dữ. Dzũng Đa Kao đợi Bốn lừa đến gần, nhăn nhó:

- Tụi Thị Nghè chê tụi mình “cù lằn”. Mà cho tụi tao “leo cây”. Làm tụi tao ngượng chín người.

Tí điên giậm chân:

- Mà ở đâu mà giờ này mới dẫn xác ra đây?

Tiến gầy “sút” một cú... không khí:

- Tụi Thị Nghè bảo hẹn mà không đá thì kể như thua.

Tiến gầy rít qạ kẻ rằng:

- Đội ban mình đâu chịu thua đũa nào!

Bảo méo mồm vỗ bụng pung pung:

- Tụi Thị Nghè mĩa tụi tao quá xá, nó nói chiều mai nó qua đá với mình mày.

Bốn lừa im lặng để các bạn rửa ròi. Nó đưa tay vò đầu:

- Ông ngồi dưới cột đèn chờ thằng Quyên

Tân Định.

Quyên Tân Định lấp liếm lỗi của mình:

- Tao gọi nó cả trăm lần mà nó mãi ngủ.

Chúng mày biết nó thức nó ba hoa gì không?

Tư chần vịt hỏi:

- Nó ba hoa ký gì?

Quyên Tân Định lè lưỡi:

- Úi chà, khiếp lắm. Nó nói phét là đội ban của mình hạ đội ban của thằng Pélé.

Sơn trán cao già đồ ngã lộn trên sân cỏ:

- Eo ôi!

Nhóc con Hùng biết Sơn trán cao sửa soạn chế nhạo Bồn lừa, vội châm ngòi:

- Eo ôi cái chi vậy?

Sơn trán cao méo xệch miệng:

- Eo ôi, thằng Bồn lừa phiếu tài quá.

Bồn lừa mang tiếng “nói phét” mang tiếng “phiếu”. Nó giận Quyên Tân Định vô cùng. Nó thành thật kể giặc chiêm bao bóng tròn cho Quyên Tân Định nghe. Thằng nhóc này đã đem chuyện Pélé ghê đùa trên nó, giờ còn bịa đặt bảo gọi nó cả trăm lần. Quyên Tân Định mãi coi kiếm hiệp “Hiệp khách hành” tới hồi hấp dẫn quá. Hôm qua, Quyên Tân Định quên đọc.

Hôm nay, nó đọc liền một mạch ngót hai trang báo. Khi nó đọc xong nó quên Thạch Phá Thiên để nhớ Bốn lừa hẹn chờ nó ở cột đèn đầu ngõ thì muộn rồi. Bốn lừa đành chịu lỗi với các bạn. Nó thọc tay vô túi quần jeans.

- Tao phiếu, ừ tao phiếu...

Dzũng Đa Kao biết tính Quyên Tân Định. Sau trận giặc năm ngoái, Quyên Tân Định đại bại và cam kết với Dzũng Đa Kao sẽ học hành chăm chỉ. Dzũng Đa Kao không vào Hướng đạo nhưng có tinh thần hướng đạo. Nó thương Quyên Tân Định, cố gắng canh chừng Quyên để Quyên hết la cà, lêu lổng. Quyên Tân Định tu tỉnh dần. Nó không trốn học nữa. Nó bỏ nghề bắt nạt con nít kiếm “địa còm”. Song nó vẫn ham mê đọc kiếm hiệp.

Dzũng Đa Kao bắt nọn Quyên Tân Định:

- Thạch Phá Thiên hạ bọn kiếm sĩ phái Tuyết Sơn chưa hả, mày?

Quyên Tân Định múa tay:

- Ái chà, thằng Bạch Vạn Kiếm phục nó lăn cu chiêng.

Dzũng Đa Kao cười toe:

- Mà đọc hồi nào?

Quyên Tân Định bóp bụng lại như Thạch Phá Thiên bóp bụng tránh mũi kiếm của Bạch Vạn Kiếm.

- Vừa xong.

Dzũng Đa Kao bước gần Bồn lừa, vỗ vai Bồn lừa an ủi:

- Thôi, chả sao, một tội mình gặp tội lớp nhất Đa Kao. Hôm nay, tội mình xui, tao đâu ngờ đội bóng đoàn cải lương Thành Được đấu với đội bóng của công ty đường Hiệp Hoà. Đá dở ẹc à...

Bồn lừa rút tay khỏi túi quần jeans. Bọn nhóc thấy Dzũng Đa Kao hết giận Bồn lừa, không đứa nào nghĩ cách trêu chọc Bồn lừa nữa. Bồn lừa hỏi:

- Đa Kao đá với Đa Kao à?

Dzũng Đa Kao đáp:

- Đá với lớp nhất A trường Đa Kao đấy chứ.

Bồn lừa ngó nhóc con Hùng:

- Em học lớp nhất C, em đá cho đội các anh.

Dzũng Đa Kao đùa em:

- Nó phản phé đó. Học trường Đa Kao

lại đá cho đội chúng mình. Hì hì, tớ đã lên đệ thất.

Bọn nhóc cười vang. Chúng nó kéo nhau ra ngồi sát vệt vôi biên, coi hai đội giao đấu. Phải chi, những đứa trẻ hăm hiu này sống bên Hong Kong, thì vào giờ này, chúng nó đâu chịu ôm bóng ngồi chờ sân. Ở Hong Kong có hàng ngàn bãi bóng. Hai cái bin đing đối diện nhau là đã tạo ra một khoảng đất rộng. Và, ở khoảng đất rộng đó, trẻ con thay phiên nhau đá bóng từ sáng sớm tới đêm khuya. Ta chẳng ngạc nhiên nếu biết bên Hong Kong có hàng trăm đội túc cầu cừ khôi, từng làm mưa gió trên các sân cỏ Á châu.

Ở Sài Gòn có bao nhiêu bãi bóng? Vận động trường Cộng Hoà, Tao Đàn, Hoa Lư và Quân đội. Vận động trường Cộng Hoà đóng cửa cẩn thận. Trẻ con lén phéng vác bóng đến, bị đuổi như đuổi ăn cắp. Sân Tao Đàn và sân Quân đội cũng thế. Chỉ còn mỗi sân Hoa Lư là hơi hơi tự do. Nhưng sân này luôn bị người lớn chiếm cứ. Trẻ con chỉ có thể quần bóng vào lúc sáng tinh mơ hay giữa nắng cháy hay đá “ké” người lớn

ở dưới hai bên cột gôn. Có trường tư nào có bãi đá bóng tròn đâu.

May ra ở một hai trường công là có. Vậy thì những đứa trẻ Việt Nam đã đá những đường lon sữa bò nhập môn túc cầu trên vỉa hè trước khi đá ban giấy gói, ban bưởi, ban nilông, ban caosu trên những quăng đại lộ vắng vẻ rồi đá ban da ở hậu gôn sân cỏ Hoa Lư. Không ai huấn luyện những đứa ham đá bóng tròn này cả. Chúng đã tự học đá bóng, đã phiêu ra những “gió” xuất sắc. Lớn lên, những đứa trẻ đá lon sữa bò rủ nhau chung tiền, mua bóng, lập hội. Và những đứa trẻ đá lon sữa bò trở thành những Vinh, Dậu, Ngôn, Thuận, Quang, Rạng, Tam Lang, Phụng, Tá, Chiêu... Đó là những thiên tài bóng tròn, những ông vua trên sân cỏ. Những thiên tài này, hồi thơ ấu, đã vác bóng đi đá “ké” sân hệt bọn Bồn lừa, Hưng mập, Tư chân vịt, Sơn trán cao, Bảo méo mồm, Tiến gầy, Dzũng Đa Kao, Quyên Tân Định, nhóc con Hùng, Tí điên, Chương còm hôm nay.

Và cũng đã từng ôm nỗi hăm hiu chơ sân giống hệt bọn Bồn lừa. Những ông vua

sân cỏ, thời ấu thơ, bị bỏ rơi, bị hắt hủi, cỏi trần, và nếu mưa thì cỏi truồng, quần bóng. Quần bóng chán chê khát rã họng, giải khát ở phongten đầu phố. Vốc nước lạnh làm tỉnh người để ước mơ có ngày đem vinh quang hiến dâng xứ sở. Và đem vinh quang thật sự dâng hiến quê hương Việt Nam. Trước những Vinh, Tam Lang, Ngôn, Rạng... là những Đức, Tư, Mỹ, Ứng, Thách... từng cho các đội bóng nhà nghề Hong Kong phơi áo thê thảm.

Nhiều đội bóng Hong Kong nhận đấu năm trận, mới đá có hai, thua toi bời, phải bỏ cuộc, không dám đá thêm. Nhiều đội bóng Âu, Mỹ ghé Việt Nam thắng hay thua Việt Nam đều nghiêng mình cảm phục. Giá họ biết những kẻ chiến đấu ngang ngửa với họ xuất thân ở vỉa hè, tự tạo tài nghệ cá nhân bằng lon sữa bò, chắc họ sẽ ngạc nhiên đến rụng rời.

- Tụi công ty đường Hiệp Hoà đá “hạch” quá xá cỡ.

- Ồi mẹ ời, tụi cái lương “đá gió” giỏi kinh hồn.

- “Gôn” Hiệp Hoà bắt bóng quên bốn

cục lộn.

- Cái lương lừa bóng như chơi đờn... cò ấy.

Bọn nhóc ngồi bình phẩm tài nghệ của hai đội cầu có chân trong Tổng cuộc Túc cầu Việt Nam. Hai đội này đang đá vòng loại quận đi để tranh giải vô địch hạng nhì năm 1966.

- Tao cá mười ăn một đây này.

- Cá ký gì?

- Một “thằng” Vinh vừa bắt “gôn” vừa “a ri e” vừa đi lung tung beng vừa hút thuốc lá cũng cho tụi cái lương lượm bóng đủ lố.

Tí điên khoái chí câu “phế thuật” của mình lắm. Được bạn bè tán thưởng, nó gân cổ ca một câu vọng cổ:

- Than ôi, một ngày tôi không có tiền ăn hủ tíu, rồi ba, bốn, năm, sáu ngày tối vẫn không có tiền ăn hủ tíu...

Tí điên ngừng lại. Nó làm bộ quan trọng:

- Bồn lừa đâu, nhớ bật đèn đỏ nhé!

Rồi ca tiếp:

- ... Thế là tôi bị cái bệnh ơ ơ ơ ơ ơ... ơ nghèo...

Bọn nhóc vỗ tay, cười vang. Quyên Tân

Định xuyết xoa:

- Gớm, con nhà Tí diên ca vọng cổ mùi...
thấy mờ... hôi!

Vừa lúc ấy, trái bóng xẹt tới bọn nhóc, đi ra ngoài lẫn vôi. Cầu thủ Thành Được rượt theo để tung trái ném biên. Bốn lừa ngửa chân chồm dậy, đuổi bóng. Nó tung trái ném biên. Nó dùng tài lừa, lừa gạt cầu thủ Thành Được. Một cầu thủ mặc áo hội tuyển cái lương, đi giày quần thảo với một thằng nhóc mặc quần jeans. Bốn lừa hai tay vung vẩy, dẫn bóng chạy dài. Bọn nhóc đứng cả lên, cổ võ:

- Cho “nó” toát xì cầu đi!

- Giống hệt “thằng” Vinh. Vinh Bốn lừa.
Vinh em...

- Cầu thủ cái lương sắp xỉu rồi...

- Hi hi, quần anh chàng “sáu câu” bắt đầu trể khỏi rốn!

Trên sân cỏ, hai đội bóng hướng mắt nhìn thằng nhóc con lừa bóng. Nó dẫn bóng gần đến khán đài, “ngả bàn đèn” một cú. Trái bóng bắn thẳng vào bạn nó. Bốn lừa lẫn thêm ba vòng. Rồi sợ Thành Được tác giảng nổi giận “uỳnh” nó. Bốn lừa đứng

vụt lên, “doọc” ra đường. Bọn nhóc chuyên bóng cho nhau, nghịch ngợm một lát, bỏ chạy hết, mặc kệ hai đội bóng “hạch” dở những đấu pháp “cù lẩn”.

Bọn nhóc ra khỏi cổng sân, ngơ ngác không biết Bồn lừa trốn đâu. Quyên Tân Định pha trò cười. Nó tưởng nó pha trò duyên dáng lắm và Bồn lừa sẽ cười rộ là nó túm được cổ chú chàng. Nhưng không có tiếng cười rộ của Bồn lừa. Quyên Tân Định nản chí. Nó thề sống thề chết rằng Bồn lừa đã phóng thẳng về nhà. Quyên Tân Định chỉ tay xuống miệt Đa Kao.

- Nó đấy, con nhà Bồn lừa đấy...

Bọn nhóc nhìn thấy một đứa trẻ đã chạy qua trường Đa Kao. Trông đằng sau, chúng nó tưởng Bồn lừa. Quyên Tân Định “hù” một câu nữa, bọn nhóc theo nó, kéo nhau về miệt Đa Kao. Chương còm đi cuối cùng. Bồn lừa muốn kể giấc mơ của nó cho Chương còm và Dzũng Đa Kao nghe. Nó ghét con nhà Quyên Tân Định rồi. Nó nghĩ thầm, cái mã thằng Quyên cũng chỉ đáng xách giày cho Pélé.

Bồn lừa vắt vẻo ngồi trên cành me. Khi

thoát ra cổng nhanh như con vượn, nó trèo lên cây me. Bọn nhóc đều bị nó... lừa hết. Quyên Tân Định pha trò cười thì tuyệt lắm nhưng Bốn lừa cắn chặt môi để Quyên ta tên tò chơi. Bốn lừa đợi lúc Quyên Tân Định rủ rê đám nhóc con về, nó mới hái một trái me xanh. Nó ném trúng Chương còm.

Chương còm ngơ ngác nhìn trước nhìn sau. Bốn lừa ném trái me thứ hai kèm theo là một tiếng huýt gió. Chương còm ngược mắt lên cây me. Bốn lừa đặt hai tay vào miệng. Lắc đầu lia lịa, ra hiệu cho Chương còm đừng để đứa nào biết. Chương còm giả vờ lùi lại. Bốn lừa vẽ chữ D và Z. Chương còm gật đầu, bước nhanh níu Dzũng Đa Kao.

- Cái gì vậy?

- Xuyt...

- Cái gì vậy?

Chương còm ghé miệng sát tai Dzũng Đa Kao, nói thầm:

- Bốn lừa đợi chúng mình trên cây me. Nó chỉ muốn gặp tao và mày.

Dzũng Đa Kao nhếch mép cười. Nó bước chậm dần rồi hai đứa bị bọn nhóc bỏ xa. Thành linh, hai đứa núp dưới gốc cây. Bọn

nhóc mãi tán gẫu, quên cả bạn. Dzũng Đa Kao và Chương còm chạy vội tới gốc cây hện hò. Bồn lừa tụt xuống.

Chương còm hỏi ngay:

- Có chuyện gì hả Bồn lừa?

Bồn lừa phui quần áo:

- Chuyện tao nằm chiêm bao thấy đội bóng của tụi mình hạ tụi Ba Tây. Mà biết không, mày bắt gôn làm lè mất thủ môn Ba Tây. Còn con nhà Dzũng Đa Kao sút lọt lưới Ba Tây toi bời...

Chương còm hớn hở:

- Thật à?

Dzũng Đa Kao cười hố hố:

- Chiêm bao mà thật cái gì!

Khuôn mặt Bồn lừa bỗng trở nên hiền lành vô cùng. Vì nó với một con chiên vừa ở nhà thờ ra thì đúng nhất. Đôi mắt nó ngơ ngác long lanh:

- Có bao giờ chiêm bao là thật không nhỉ?

Hai thằng bạn trẻ của nó ngẩn ngơ giống nó. Chẳng đứa nào trả lời nổi câu hỏi của Bồn lừa. Một lát, Chương còm nói:

- Để tao về tao hỏi bố tao nhé!

Bồn lừa và Dzũng Đa Kao đều biết bố Chương còn là ông Thương Sinh viết báo. Nhà báo hiểu nhiều chuyện mà những người khác không tài nào hiểu được. Chắc chắn, bố Chương còn sẽ giúp Bồn lừa hết thắc mắc “có bao giờ chiêm bao là sự thật không nhỉ”. Nó vỗ nhẹ vai Chương còn:

- Nhớ hỏi bố mày ngay nhé. Chương còn nhé!

Rồi nó dang rộng hai cánh tay, khoác ngang lưng Dzũng Đa Kao và Chương còn:

- Hi hi, tao có mấy chục, không đủ bao cả bọn ăn mì. Tao đãi hai đứa mày. Tao phải lừa thằng ba xạo Quyên Tân Định đấy...

Ba đứa trẻ cười nói vui vẻ. Chúng nó men theo lề đường bên phải xuống quán mì Cây Nhãn.

3.

Đêm hôm ấy, Bồn lừa cứ bị giật mình thức giấc hoài. Mọi đêm, học bài xong, đặt mình xuống ván chừng năm phút là nó đã ngáy khò khò. Mẹ nó hay mắng yêu nó “cái thằng Bồn tài thật, nó nhắm mắt lại là ngủ tới sáng. Trộm nó cắt “dế” mang đi nó cũng chẳng hay biết gì”. Mẹ Bồn lừa còn dọa “mày ngủ mê mệt vậy, trộm nó cắt “dế” mày là mày hết lấy vợ, con ạ!” Bồn lừa thường nũng nịu: “Con đâu cần lấy vợ, trộm nó cắt chân con, con mới sợ.” Mẹ nó vin câu đó bảo nó: “Tao mong trộm cắt chân mày đi. Để mày đủ chân, cả ngày mày chạy nhông ngoài bãi bóng”. Bồn lừa lo mất chân lắm. Nhưng nó vẫn ngủ quên cả trời đất. Thế

mà sao đêm nay, Bốn mùa cứ bị giật mình thức hoài?

Bốn mùa nghĩ ra rồi. Cu cậu nóng ruột muốn biết “có bao giờ chiêm bao là sự thật không nhỉ”. Cái ván kê ngay ngoài hè, bên con ngõ nhỏ. Ánh trăng khuya nhể nhại trên những tàu lá dừa, trên những mái nhà tôn. Đèn ngõ và đèn nhà đã tắt ngóm. Chỉ còn đèn trắng trắng ánh sáng bạc dịu dàng lên khu ngoại ô nghèo nàn. Bốn mùa ngược nhìn những cây dừa ở cuối ngõ. Nó nghe rõ tiếng những giọt sương từ những tàu lá rơi xuống mái tôn mỗi khi có cơn gió lang thang ghé xóm này. Bốn mùa ngồi dậy. Nó dựa lưng vào vách nhà, ôm cái gối trong lòng và tưởng tượng nó ôm trái bóng, dựa lưng vào cột đèn như buổi chiều, để tìm lại giấc chiêm bao tung lưới Gilmar. Nhưng giấc chiêm bao đẹp cơ hồ kỷ niệm đẹp, cơ hồ tuổi thơ của một đời người, nó chỉ đến một lần, rồi vĩnh biệt, vĩnh biệt ngàn năm. Nó êm ái bò vào tâm tưởng ta và êm ái ra đi, không luyến thương ta, không hứa với ta nửa lời.

Bốn mùa nhắm mắt hàng chục lần. Chả

thấy giấc chiêm bao buổi chiều đầu. Nó đâm tức con nhà Quyên Tân Định. Rồi Ba Tây làm sao gỡ được cú sút “trồng cây chuối” của Bồn lừa? Rồi dứt trận đấu, quang cảnh vận động trường Cộng Hoà thế nào? Đội bóng của nó có bắt Gilmar vô lưới nhất thêm vài trái nữa không? Quyên Tân Định đúng là thằng oắt vô tích sự. Người ta đang chiêm bao thì nó phá đám. Bồn lừa liệng gối ra đầu ván. Nó nằm xuống, kéo chăn trùm kín ngực. Mắt nó mở thao láo.

Bồn lừa nằm không yên. Nó cựa quậy lung tung. Có lúc ức quá, nó đập mạnh vào vách ván. Khiến bố nó phải lồm cồm chui khỏi giường, ra chỗ nó ngủ:

- Muỗi đốt mày hả, Bồn?
- Dạ, không.
- Sao mày dầy đành đập vậy?

Bồn lừa nín thin thít. Nó chẳng biết phải nói với bố thế nào. Vì nó tin rằng bố nó không thể giúp nó tìm hiểu “có bao giờ chiêm bao là thật không nhỉ”. Bố Bồn lừa làm nghề soát vé ở rạp xi nê Kinh Thành, kiêm nhiều việc vặt khác. Mẹ nó bán thuốc lá và xổ số kiến thiết quốc gia trước rạp Moderne.

Bồn lừa có bốn anh em. Thằng anh nó đã đi học nghề đóng giày. Hai đứa em gái nó lui cui ở nhà thổi cơm, xách nước và trông hàng giúp mẹ. Chỉ một mình Bồn lừa được đi học, cũng nhờ cô giáo trường tư trong xóm. Một hôm, bố nó đến trường xin cô giáo cho anh em nó nghỉ học. Cô giáo bảo bố nó: “Cháu Bồn thông minh lắm. Ông bắt nó thôi học uống quá. Nếu có vì túng bấn thì tôi miễn phí cho cháu Bồn”. Bố nó nghĩ đến cái thân phận của anh soát vé thất học, nghèo khổ, bèn nghe lời cô giáo, nhờ cô kèm cặp nó. Còn thằng anh nó, bố nó nhất định bắt phải học một nghề.

Bồn lừa được ở lại học thì sung sướng lắm. Sung sướng có những buổi chiều rảnh rang, vác bóng ra sân Hoa Lư quần với bạn bè. Anh nó bị “giam” trên Sài Gòn. Học nghề khổ sở vô cùng. Trước khi dạy mình cầm mũi kim, người ta bắt mình mở cửa, đóng cửa, quét nhà, rửa bát, lau xe, dẫn em đi chơi, rửa dĩa cho con người ta. Mình khép nép, sợ người ta một vảnh. Tủi thân không dám khóc. Ăn cơm chung với đầy tớ. Và ăn cơm thừa canh cặn hàng mấy tháng ròng rã

người ta mới sai vặt quanh cái nghề mình muốn học. Bồn lừa nghe anh tả cái kiếp chú nhỏ đi học nghề, nó phát sợ và thương anh ứa nước mắt. Nó cố gắng chăm chỉ, ngoan ngoãn để bố nó khỏi tố cáo nó đi học nghề.

Trường Bồn lừa theo học là trường trong xóm nghèo, không có tên như trường Dzũng Đa Kao, Chương còm. Bọn nhãi học trường này rất con nhà lao động. Sáng đi học, chiều đi bán báo, bán bong bóng hay đứng khơi khơi trước cửa các tiệm ăn, có ai đậu xe hơi thì chạy ra xin giữ kiếm tí tiền còm. Chiều đi học, sáng đi nhặt lon đồ hộp, gánh nước mướn... Bồn lừa thương bố mẹ, lại sợ học nghề, nó đã xin mẹ nó cấp “vốn” cho nó để nó theo bạn bè đi bán bong bóng.

Bồn lừa là thằng bán bong bóng tài tử. Hôm nào thích nghỉ, đi đá bóng, nó nghỉ liền. Tụi nhãi bán bong bóng cũng có một đội bóng, mỗi thằng chung năm mươi đồng vào hội. Nhưng Bồn lừa không ở hội bán bong bóng. Nó trót chơi với tụi Dzũng Đa Kao, Chương còm nên phải đá cho hội Đa Kao. Hễ khi nào tụi bán bong bóng đấu với các hội khác, trừ hội Đa Kao, Bồn lừa

“khoác áo” hội bong bóng. Và luôn luôn chiến thắng.

- Mà có ngạt mũi không?

- Dạ không.

- Trời nắng chang chang mà cứ phơi ngoài sân cỏ, thế nào cũng bị ồm nặng. Bốn ạ!

- Con đâu dám phơi nắng.

- Thế sao mà ngủ không yên?

- Con không biết.

Bố nó đặt tay lên trán. Rồi nằm xuống cạnh nó.

- Trong nhà nực quá xá. Ngoài này có gió mát thiệt.

Bốn lừa gác chân lên đùi bố, lông chân bố nó làm Bốn lừa nhồn nhột. Bốn lừa gạ chuyện bố:

- Tuần tới có tuồng nào hay không hả ba?

- Có.

- Cao bồi hay chiến tranh?

- Tuồng tranh giải túc cầu thế giới năm 1962.

- Tuyệt, tuồng hay tuyệt. Bữa nào đổi tuồng ba nhớ biểu con nghe ba?

Nó luồn tay nó dưới gáy bố, mơn man

những sợi tóc cứng như rễ tre:

- Hồi bằng con, ba có ham đá banh không ba?

Bố nó thở dài:

- Nghèo mặt rệp, ham cái gì?

Bồn lừa nhắc tay trái, vỗ nhẹ ngực bố:

- Đá banh đâu có cần giàu hả ba?

Bố nó chép miệng.

- Không giàu lấy tiền đâu mua giấy coi các trận quốc tế?

Bồn lừa nhếch mép cười:

- Bộ, ba không biết leo tường coi cạp à?

Nó khoe thành tích:

- Con đã leo tường sân Hoa Lư.

Bố nó phát khê nó một cái:

- Sân Hoa Lư mà ăn nhằm cái gì. Quốc tế ai thèm đá ở sân Hoa Lư. Tao nghe ladô nói cũng khoái con ráy, khỏi mất tiền mua giấy vô cửa.

Bố Bồn lừa thật lắm cảm. Nó hỏi chuyện “khi bằng tuổi con” của bố nó. Thì bố nó lại nói vắn vơ sang chuyện nghe ladô trực tiếp truyền thanh những trận cầu quốc tế. Bồn lừa hết hy vọng hỏi bố nó “có bao giờ chiêm bao là sự thật không nhỉ” rồi. Chỉ

còn bố thằng Chương còn may ra giúp nó hết thắc mắc. Bốn lừa ơi, ai bảo mày mơ mộng, ai bảo mày dám ước ao hạ Ba Tây khi bạn mày là Quyên Tân Định chỉ ao ước được xách giày cho thằng Pélé, chu du thế giới! Mày mơ giấc mơ quá lớn, thành thử, mày cứ sợ không ai giải đáp nỗi giấc mơ của mày.

- Ba này...

Có tiếng ngáy đều đều sát bên tai Bốn lừa. Bố nó đã ngủ, Bốn lừa khẽ rút cánh tay làm gối cho bố. May quá, giá mình hỏi bố mình “có bao giờ chiêm bao là sự thật không nhỉ” chắc ông sẽ cười mình ghê lắm đấy. Bốn lừa vất tay lên trán. Đêm چرا mình, Bốn lừa nghe rõ. Nó nghe rõ cả tiếng kêu than muốn biết “có bao giờ chiêm bao là sự thật không nhỉ” reo ở đáy tim nó, Bốn lừa khó chịu cái giấc chiêm bao buổi chiều quá đi thôi. Nó cần nghĩ chuyện khác để quên cú sút “trồng cây chuối” tung lưới Gilmar. A đây rồi, chuyện đảng bán bong bóng. Những thằng nhóc bán bong bóng ở vùng Đa Kao, Tân Định đã bầu Bốn lừa làm chúa đảng. Lịch sử đảng bong bóng của Bốn lừa kỳ cục lắm.

Những thằng nhóc bán bong bóng không thể thối còi dụ con nít loanh quanh vùng cư ngụ của chúng được. Trái bóng phải mất một ngày mới xì hết hơi nếu nó không vỡ ngay. Bọn nhóc bán bong bóng hiểu “nghề” của chúng hơn ai hết. Và chẳng có đứa nào khờ dại vác cây sào đầy nhóc bong bóng thổi căng, đi hai ngày liền qua một con phố, một ngõ. Chúng nó “phiêu lưu” xa dần “rày đây mai đó” như những dân giang hồ chính hiệu. Và dấu chân chúng đã in vết trên cả hè phố Sài Gòn.

Bờ sông là nơi lý tưởng của đảng bong bóng Bồn lừa. Chiều nào, ở bờ sông cũng đông nghịt con nít. Con nít nhà giàu ra hóng gió, coi tàu. Con nít nhà nghèo từ Khánh Hội qua leo “cầu tụt”. Con nít đều khoái chơi bong bóng. Đảng Bồn lừa “kiếm ăn” dễ dàng. Nhưng chúng nó đụng độ bọn nhóc bán báo. Thoạt đầu là những lời trêu chọc, khích bác. Rồi đến những cú huých tay. Cho tới một buổi chiều, một thằng bán báo to còn dùng dây thun bắn đạn dây thép nổ liền một phát năm trái bóng lớn của bọn Bồn lừa thì trận giặc bong bóng – bán báo

khai diễn tại chiến trường bờ sông Sài Gòn.

Bọn bán bong bóng bắt kẻ Đa Kao, Tân Định, Khánh Hội hay Hoà Hưng kết hợp thành một lực lượng ngót hai chục mạng chống với trên hai chục thằng bán báo. Bốn lừa phản ứng trước tiên bằng cách đá tung chồng báo khỏi tay một địch thủ, nên anh em tôn nó làm chỉ huy trưởng.

Bốn lừa chớp mắt. Quang cảnh chiến trường dậy sóng gió trong tâm hồn nó.

- Tụi nó sẽ bắn vỡ hết tron bóng của tụi mình Bốn lừa ạ!

- Mà tính sao đây, Bốn lừa?

- Tụi mình nhịn đi.

- Rút về nhà.

- Ông ngán bờ sông rồi.

Diệu thủ thư sinh Bốn lừa, trong Hoa Lư quái hiệp, nghiêng răng ken két. Nín bọn bán báo chiều nay, mai bớ bọn Dzũng Đa Kao, Quyên Tân Định, Chương còm, Hưng mập thì cứ gọi là bọn bán báo như đòn. Nhưng, chả lẽ, hễ bị bắt nạt lại phải cầu cứu Dzũng Đa Kao, Chương còm? Con nhà Chương còm hời chơi nhau với bọn Thiện Mông Cổ ở Phú Nhuận đã “bớ” nó. Và nhờ nó.

Chương còn trở thành dũng sĩ Phú Nhuận, được Hưng mập ca ngợi, được chị thằng nhóc con Hải tặng ổi xá lị chén sường miệng. Con nhà Chương còn diệt tan giặc Mông Cổ còn bày trò viết hịch “Bình Thiên Mông Cổ đại cáo” dán ở cổng cư xá Chu Mạnh Trinh. Chương còn mắc Bồn lừa một món nợ. Giờ nó đòi nợ, Chương còn trả ngay. Song Bồn lừa cho vay không thích đòi. Nó tin rằng nó dư sức chống bọn bán báo. Nó phải làm lé mắt bọn bán báo để khỏi phụ lòng anh em đã bầu nó giữ chức chúa đảng và chức chỉ huy trưởng để được bán bong bóng ở bờ sông mà không còn bị bắt nạt nữa.

Bồn lừa dựng cây sào xuống đất, một tay đỡ cây sào, một tay chống cạnh sườn hai chân dặng ra. Gió từ dưới sông lùa lên, thổi tung mái tóc mềm của nó. Trông nó giống hệt ông tướng con, ông tướng vẽ trong truyện Tam Quốc. Nó mím môi:

- Về cái khổ nào! Bộ tội mình hèn à?

Nó động cái sào kịch một tiếng:

- Tao không hèn đâu.

Nó khích đám bạn:

- Thằng nào hèn cứ việc về. Tao không chơi với những thằng hèn. Tao đã đánh với tụi Thị Nghè lớn con, tụi nó đã rùng “cộp” tao sưng vù chân, tao “cộp” lại còn không ngán, ngán chỉ ba cái thằng bán báo cắc kè.

Đáp lời hịch của Bốn lừa, một viên đạn dây thép xuyên thủng qua hai trái bong bóng lớn trên cây sào của nó. Và những tiếng cười ha hả của quân thù. Bốn lừa giận tái mặt. Nó đưa tay trái vuốt tóc:

- Thằng nào ở lại thì choảng nhau. Thằng nào hèn thì dọt gáp.

Chẳng có đứa nào hèn cả. Nhất là anh em Đa Kao, Tân Định của Bốn lừa.

- Tao ở lại.

- Ông ngán gì bọn bán báo.

- Sức mấy mà ông về!

- Còn khuya ông mới về.

- Ăn thua đủ.

Bốn lừa ngoắt tay. Đẳng bong bóng theo chúa đẳng rút ra khỏi tầm đạn của quân bán báo. Bốn lừa bàn kế hoạch trả miếng thật nhanh. Xong đâu đó, nó đưa cây sào bong bóng của nó cho một thằng. Quân bong bóng rút lui. Tưởng chúng nó sợ, bọn

bán báo làm tới. Chúng xếp báo một chỗ, đuổi quân bong bóng bắn rát. Những trái bóng nổ bom bóp cơ hồ đạn thật. Một vài tên giặc bán báo còn bắn cả vào người kẻ thù. Nhưng quân bong bóng cứ rút vội vàng. Không mấy đổi chúng nó đã bỏ chỗ cũ khá dài. Chiến thuật “điều hổ ly san” của Bồn lừa hay tuyệt. Nó đã nhử bọn bán báo “truy kích” kẻ thù để quên rằng Bồn lừa được anh em của nó “che” đã lủi vô đám con nít rồi đột kích vị trí của bọn bán báo.

Bồn lừa hất những xấp báo, liệng xuống sông. Giặc báo mãi bắn bong bóng đâu có rõ chuyện ở hậu tuyến. Trả thù cho những trái bong bóng mỉa miều xứng đáng rồi. Bồn lừa phóng người đuổi theo anh em. Lúc đó, trên những cái sào chỉ còn lơ thơ vài trái bóng. Bọn bán báo thì đã hết đạn. Bồn lừa tới sau kẻ thù. Nó hét lớn:

- Phản công!

Bọn bán báo giật mình quay lại. Quân bong bóng dùng những cái sào phang lia lịa. Giặc bán báo kêu ới ới. Bồn lừa tay đấm, chân đá. Anh em nó tấn công dữ dội. Bọn bán báo quen bắt nạt kẻ yếu hơn là

chiến đấu. Lại đùng độ Bốn lừa, một thằng nhóc dưới trướng Quyên Tàn Định, “kinh nghiệm” chiến trường có thừa, nên yếu thế ra mặt.

Trong giây lát, đã vài tên bán báo lăn cu chiêng, ôm chân la lối... Quân bong bóng càng đánh càng hăng. Và càng nghĩ đến những trái bong bóng bị bắn bể, chúng nó quất bọn bán báo càng mạnh. Giặc bán báo vừa chống cự vừa lùi. Bốn lừa ra lệnh anh em nó kết những cái sào làm thành hàng rào, dồn giặc bán báo về sát bờ sông.

Quân bong bóng tuân lệnh chúa đảng Bốn lừa. Giặc bán báo đâu chịu thua ngay. Chúng nó đã tung những cái sào, lăn xả vào địch thủ ăn thua đủ. Bốn lừa giật của bạn một cây sào. Nó múa cây sào như Triệu Tử Long múa đao phạng lung tung. Giặc bán báo bắt chước Bốn lừa “cướp vô khí địch diệt địch” áp dụng ngón “gậy ông đập lưng ông” của dòng Mộ Dung Cô Tô. Quân bong bóng tránh né trời chết. Bốn lừa vội vàng đỡ ngón... lừa thứ hai. Nó nhảy khỏi vòng chiến, chỉ tay về phía sau lưng giặc bán báo, hét vang:

- Quân cứu viện đã tới!

Giặc bán báo sợ bị đánh trộm, quay phắt lại đồ đòn. Bồn lửa; chỉ trông chờ vậy, nó hô:

- Phạng đi, phạng liên miên đi!

Quân bong bóng phạng sào cây vô đui, vô mình mấy bọn bán báo toi bời. Trong nháy mắt, quân bong bóng chuyển từ thế cầm cự sang tấn công, lửa giặc bán báo nhích gần bờ sông. Đạo quân của giặc bán báo chống đỡ uể oải. Nhiều đứa la oi oi:

- Đau quá xá!

- Dập tắt em rồi!

- Nát xương bánh chè, ba oi! Hu hu...

Quân bong bóng giở vô miệng:

- Đau thấy gì?

- Rán chịu đi, lát tao mua cho ve dầu cù là Ấn Độ.

- Nát xương lại cự thất mà bó.

Các thế võ “giang hồ vỉa hè” thi nhau phóng ra xối xả. Bồn lửa phạng trúng chân thằng chúa đảng bán báo. Nó cười ha hả:

- Báo các con uống nước no rồi, các con oi!

Nó nói thêm:

- Ông lừa tụi bay đuổi xa “đôn” tụi bay, ông lên lại, ông ôm hết tron báo của tụi bay, liệng xuống sông rồi.

Giặc bán báo hoảng hốt:

- Chết mẹ!

- Ông không đánh nhau nữa đâu chúa đảng oi.

- Ông bỏ chiến trường đây.

Quân bong bóng trên tời:

- Bỏ đi tám, bỏ đi mà vớt bánh đa về nướng chứ!

- Ai bảo ham bắn bong bóng?

- Báo vớt đê, một cắc mười tờ đê...

Bồn lừa vung cây sào:

- Đôn chúng nó xuống sông!

Quân bong bóng hừng chí:

- Cho tụi nó vừa mò báo vừa mò tôm, quân ta!

Những chiếc sào kết thành hàng rào. Lần này, giặc bán báo không thể đá tung nổi. Quân bong bóng “hò dô ta” đẩy giặc bán báo xuống sông. Rồi chúng đứng trên bờ, ngó giặc bán báo “bơi chó” vô bờ. Hễ giặc bán báo vừa đưa tay quờ quạng kẻ đá, quân bong bóng bèn lấy đá chọi, hay lấy

sào cây đẩy chúng xuống. Tới lúc giặc bán báo chịu hết thấu lạy xin như cốc đế! Quân bong bóng mới tha tội. Và hiệp ước đình chiến được thi hành ngay. Sau đó, chúa đảng bán báo cam kết không trêu chọc tội bán bong bóng.

Quân bong bóng chiến thắng. Vốn một trái bóng đầu có ăn nhằm gì. Bọn bán bong bóng lại móc túi lôi ra những trái bóng nhỏ bằng ngón tay, ra công thổi lên. Nửa tiếng đồng hồ, trên cây sào của mỗi đứa đã đầy nhóc bong bóng xanh, đỏ, tím, vàng. Quân bong bóng thổi còi te te, hiên ngang đi dụ con nít.

Bồn lừa rạng danh chúa đảng. Bọn nhóc thay phiên nhau ca ngợi nó. Khiến nó mắc cỡ, thúc khủy tay vô bụng một thằng bạn:

- Thôi mà...

Bố nó giật mình:

- Cái gì vậy hả, Bồn?

Bồn lừa giả đồ ngủ. Bố nó lẩm bẩm:

- Lạ thiệt, hết giấy đến cục cựa rồi thúc cả cùi chỏ vào mình.

Bồn lừa nhếch mép cười. Bố nó lồm cồm bò dậy:

- Tao vô trong nhà, trả cái ván mày đó.

Đội bố vào nhà, Bồn lừa duỗi chân tay thoải mái. Nó ngược nhìn những cây dừa ở cuối ngõ. Bây giờ, trăng đã lặn trong mây. Bồn lừa không còn thấy chất nhể nhãi trên lá dừa nữa. Nhưng tiếng sương rơi xuống mái tôn vẫn rõ mồn một. Tiếng sương rơi đã ru Bồn lừa ngủ.

4.

Buổi sáng chủ nhật nào cũng giống buổi sáng chủ nhật nào. Xóm nghèo không cần biết chủ nhật. Họ may có những đứa học trò hoặc vài người công, tư chức lương ít. Chiều hôm kia đội bóng trứ danh của quân đội Anh đã đấu với Tổng tham mưu. Và hạ Tổng tham mưu 4-1. Bồn lừa quên khuấy mất lời hẹn của Chương còm, Dzũng Đa Kao nên nó theo ba nó, dẫn xác sang mãi Khánh Hội ăn giỗ. Đến khi nghe điệu nhạc quen thuộc của ông Huyền Vũ từ máy thu thanh vọng ra, Bồn lừa mới vỗ mạnh tay vào đùi, tiếc rẻ. Nó ngần ngừ chừng hai phút. Rồi ba chân bốn cẳng Bồn lừa chạy tới quán cà phê nghe “cộp” trực tiếp truyền thanh trận cầu quốc tế. Sắp tới

bữa Bốn lừa quên ăn. Nó len vô trong quán qua một hàng rào các ông tài xế taxi, xích lô máy, xích lô đạp, xe ba bánh một cách khó khăn. Những chiếc bàn đã đông đủ khách ngồi lai rai rượu bia khô mực hay xáxì, cà phê chờ coi đấu bóng bằng... tai. Những người chậm chân đành đứng ngoài. Sinh hoạt ngừng hết. Một trăm một cuộc taxi ngắn cũng không ai muốn chạy. Những bác xích lô máy, xích lô đạp đậu xe gần quán, ngồi vắt chân trên đệm, lưng ngả thoải mái. Chủ quán là dân nghiện bóng da đã mở máy thu thanh lớn hết cỡ.

Người ta ồn ào bàn tán, đánh cá, nhậu nhẹt. Cái không khí sống động đó vội vàng chết ngóm lúc tiếng còi trọng tài ré lên. Mọi người say sưa nghe. Những đôi mắt chứa chan hy vọng đều gửi ông Huyền Vũ hết. Rồi rượu bia nước ngọt chẳng ai thêm uống. Thỉnh thoảng, những cú “đá thắng lưới Boyd nhưng lại dội trụ bắn trở ra” khiến nhiều người bức tức đập bàn, ly cốc đổ loảng xoảng.

- Tại sao mình không dứt đi?
- Mình phải thắng tại Änglê!

- Mình đá trên chân tụi nó.

Không cần biết người, biết mình, đám khán giả này nhất định đòi gà nhà thắng. Hề một cầu thủ nào của hội nhà sút hồng hay là bị đối thủ cướp mất bóng, họ cần nhằn, chửi thề, văng tục. Vô phúc, anh cầu thủ hội khách đá chân gà nhà nằm sân, ông Huyền Vũ chỉ cần tả oán “Vinh có vẻ đau đớn” thì phải biết đám khán giả coi đấu bóng bằng tai sẽ giậm chân, vung tay đập không khí, rít qua kẽ răng những lời căm hờn.

- Nó dám đánh thẳng Vinh à?

- Uýnh thấy mẹ tụi nó đi!

- Nghiền nát cái bọn mọi trắng mắt xanh cho tao!

- Nó còn chơi rùng, anh em kéo qua cầu Quay phá nát nhà băng Ănglê nhá?

- Sợ gì!

Những nét hào hứng đó, bình thường, không khi nào xuất hiện cả. Nó chỉ xuất hiện trên khuôn mặt những người bình dân, lao động ở quanh cái máy thu thanh có trực tiếp truyền thanh các trận cầu quốc tế. Nhiệt tình và lòng yêu nước đã bộc lộ tại những nơi khiêm tốn như vậy đấy. Thua

một trái, họ thở dài đau khổ, cảm thấy như mũi kim đâm trúng tim mình. Thắng một trái, họ hò la, múa reo, đập phá. Nhưng trận này, hội tuyển quân đội Anh đã thắng hội Tổng tham mưu những 4 trái không gỡ.

Bốn lừa dòi quán cà phê, lòng tan nát. Trời ơi, Vinh, Ta, Kệ, Hiễn, Hội, Ty, Rồn, Phát, Thanh, Đực đá thế nào mà để “chúng nó” làm trò ảo thuật trên sân cỏ. Ông Huyền Vũ đã buông những tiếng náo nùng: “Họ là những kho tàng nghệ thuật. Diễm ảo, cao siêu chưa từng thấy. Đá bóng như làm trò ảo thuật. Lừa banh như vẽ thêu. Nhiều lúc, họ biến thảm cỏ xanh thành một bức tranh tuyệt đẹp. Trước những địch thủ phi thường ấy, cầu thủ Việt ngơ ngẩn như học trò vờn bóng với thầy.” Bốn lừa thương Vinh quá. Vinh bị chê “kiểu cọ, sút kém, giao banh không đúng chỗ, giữ banh không còn chắc.” Nó đút hai tay vào túi quần “jeans”, cúi đầu xuống đất lầm lũi bước về.

Bụng rất đói mà Bốn lừa chẳng muốn ăn. Nó tức đến ứa nước mắt. Ở quán cà phê biết bao người đã tức ứa nước mắt cái tin thảm bại này. Bốn lừa dòi Khánh Hội thật

nhanh... Nó bỏ bố nó đánh bài “moǎng” xe buýt sang Sài Gòn rồi lại “moǎng” xe buýt về Đakao. Cả đêm đó, Bồn lừa cựa quậy, khó chịu. Nó thèm được chiêm bao tung lưới Ba Tây. Ba Tây vô địch thế giới. Hội tuyển Anh còn đi bưng nữa là hội tuyển quân đội Anh. Bồn lừa mơ ước vươn người, tung vó làm lịch sử cơ hồ Phù Đổng Thiên Vương. Thằng nhóc, con của người soát vé rạp chiếu bóng Kinh Thành, dám tin tưởng rằng, lớn lớn, nó sẽ rửa nhục cho quê hương, nó sẽ đá bại tất cả các đội bóng Âu Mỹ qua Việt Nam. “Ông bắt chúng mày chở hột vịt về xứ bằng xe bò.”

Bồn lừa ngồi khoanh chân trên cái ván kê ngoài hè. Trông nó hiền khô. Bồn lừa đang nghĩ trong óc nhiều “kế” để chiều nay có thể leo tường, nhảy dù vô sân Cộng Hoà, coi hội tuyển Sài Gòn đụng hội tuyển quân đội Anh, nếu Chương còm quên không rủ nó. “Minh phải được coi trận này”. Nắng sớm trải xuống xóm nghèo, loang lổ y hệt một bức tranh bài tập. Con ngõ vắng hoe. Người lớn đi làm, đi bán hàng hoặc lên phố cả rồi. Sự im lặng như nỗi buồn “hành

quân” mãi, rồi “đồn trú” ở lòng Bốn lừa. Đứa trẻ Việt Nam thương đội bóng tròn của nước nó.

Trên sân cỏ, khi tranh tài với đội bóng tròn ngoại quốc, những Vinh, Dậu, Ngôn, Thuận, Tam Lang, Rạng, Đực, Thanh, Chiêu, Hội, Tỷ đã kết hợp lại thành một linh hồn, đó là linh hồn tổ quốc. Bốn lừa đã thương tổ quốc. Càng thương bao nhiêu nó càng thức mắc giấc mơ tung lưới Ba Tây bấy nhiêu. Nó muốn gặp Chương còm quá. Để xem bố Chương còm trả lời “chiêm bao có thể thành sự thật không”.

Bốn lừa định “moảng” ra rạp chiếu bóng, coi cộp một xuất phim Ấn Độ cho đỡ buồn. Thì Chương còm đến. Con nhà Chương còm không quên Bốn lừa. Nỗi buồn nhỏ trại ở lòng Bốn lừa. Nó đi đâu, đồn trú nơi nào, Bốn lừa chẳng thềm biết nữa. Chương còm chưa bước lên hè nhà Bốn lừa, đã to tiếng trách móc:

- Ê, Bốn lừa, mày... lừa cả tao hả?

Bốn lừa tròn xoe mắt. Chương còm nói tiếp:

- Mày bắt ông đợi mày mò cả mắt. Tụi

Ănglê nó đá hay “ba chê” Bồn lừa ơi! Mày không đi uống quá!

Bồn lừa nuốt nước bọt ực một cái:

- Tao tiếc chết người.

Chương còm hỏi:

- Mày quên à?

Bồn lừa liếm mép:

- Ba tao lôi tao qua Khánh Hội ăn giỗ.

Chương còm giang rộng đôi tay:

- Sức mấy mà ăn giỗ.

Bồn lừa tụt khỏi cái ván:

- Thế mới ngu, tao quên búng mất lòi mày dạn.

Chương còm không bước hẳn lên hè. Nó chỉ đặt một chân thôi.

- Tụi nó bắt nạt tụi mình, mày ạ!

Bồn lừa cắn chặt môi dưới:

- Tao nghe “ladô”, mẹ kiếp, ông đã ực phát khóc.

Chương còm rủ bạn:

- Đi xinê với tao đi, rồi chiều nay vô coi chân tụi Ănglê. Nếu mày đến sớm, bố tao đưa luôn mày vô. “Cạc” của bố tao ngồi ở khán đài trung ương lặn. Nhà báo mờ lỵ. Hay trưa nay mày đến nhà tao ăn cơm, tụi

mình ngủ rồi thức dậy đi luôn?

Bồn lừa không trả lời câu “đề nghị” của bạn. Nó bỗng quên chuyện đi xem chân Ănglê, quên chuyện Tổng tham mưu bị hội tuyển quân đội Ănglê cho phơi áo. Đôi mắt Bồn lừa mòng mòng nước cơ hồ vừa bị vương khói. Nó khẽ bảo Chương còm:

- Mày hỏi bố mày chưa?

- Rồi.

- Bố mày nói sao?

- Bố tao bảo bố tao sẽ đưa mày vô coi.

Bồn lừa tặc lưỡi:

- Đâu phải chuyện này.

Chương còm ngằn mặt ra:

- Thế chuyện gì?

Bồn lừa nhìn lên trần nhà:

- Chuyện hôm nọ ấy mà...

Chương còm chột nhớ ra. Nó reo lớn:

- A tao hỏi rồi.

Bồn lừa mắt sáng rực, giục bạn:

- Bố mày nói sao?

Chương còm hích khuỷu tay trúng cạnh sườn Bồn lừa:

- Gì mà nhắng thế!

- Bố mày nói sao?

- Bố tao cười.

- Bố mày cười thôi à?

Bồn lừa buông năm tiếng rời rã. Đôi mắt nó đang căng chùng và chớp mau.

- Bố mày cười thôi à?

Chương còm gật đầu:

- Ủa, bố tao cười rồi bố tao hỏi.

Bồn lừa cướp lời Chương còm:

- Bố mày hỏi gì?

- Bố tao hỏi đũa nào “nghĩ” ra câu hỏi này.

- Mày có bảo tao “nghĩ” ra không?

- Không.

- Thế mày bảo ai?

- Tao bảo thằng Bồn lừa.

Bồn lừa nao nức nghe câu trả lời của “người lớn”. Nên nó nhăn nhó thay vì cười ha hả như mỗi lần Chương còm hài hước.

- Mày nhắm nha nhắm nhẩn, ông chán hết sức.

- Thì tao bảo Bồn lừa nó “nghĩ” ra.

- Bố mày có cười tao nữa không?

- Bố tao bảo Bồn lừa... số dzách, “nămbòoăn”.

- Thật không?

- Thật.

- Rồi bố mày bảo thêm gì nữa?

- Bố tao hỏi “tại sao Bốn lừa nó lại nhờ con hỏi bố”. Tao mới kể mày dựa lưng cột đèn, ôm bóng chờ thằng Quyên Tân Định. Rồi mày “chiêm bao” thấy tội mình đá tung lưới Ba Tây. Mày kể cho con nhà Quyên nghe, nó chế mày. Mày ức quá, nhờ tao hỏi bố tao.

- Bố mày nói tao xạo, hả?

- Không.

- Thế nói gì?

- Bố tao bảo mày là thằng bé mơ mộng nhất nước. Bố tao chờ gặp mày sẽ chỉ mày cách làm chiêm bao thành sự thật.

Bốn lừa sung sướng quá, ngã lăn xuống đất. Chương còm tưởng Bốn lừa điên. Nhưng Bốn lừa đã vụt đứng dậy. Nó múa tay:

- Sướng quá ta!

Chương còm cười hì hì. Nhưng Bốn lừa không thèm biết Chương còm nữa. Nó tự nhiên múa may, bộc lộ niềm sung sướng của nó như một kịch sĩ độc diễn trên sân khấu mà rập hát vắng hoe khán giả.

- Ha ha, ông sẽ tung lưới Ba Tây.

Nó vỗ vai Chương còm một cái thật mạnh:

- Rồi con nhà Pélé làm nghề gì, hả Chương còm?

Chương còm đấm Bồn lừa một trái... trả nợ:

- Đau thấy mồ...

Bồn lừa nhe răng:

- Pélé nó làm nghề gì?

Chương còm đáp:

- Nó đi bán bong bóng...

Bồn lừa nhảy cồm:

- Đúng, đúng... Nó đi bán bong bóng còn tao đi đá banh. Tội nghiệp nó ghê, mày ơi!

Chương còm cắt đứt giấc mơ của Bồn lừa:

- Đi xinê nhé?

Bồn lừa lắc đầu:

- Không, tới nhà mày đi. Tao ăn cơm ở nhà mày, tao muốn... chào bố mày.

- Buổi sáng bố tao cũng đi làm.

- Chủ nhật cũng đi làm à?

- Ủa, báo đâu có nghỉ chủ nhật. Bố tao viết báo cả tuần. Thứ hai báo này nghỉ thì báo khác lại ra. Cả đời hí hoáy viết.

- Còn ba tao cả đời xé vé xinê!

- Hai đưa mình lên Sài Gòn chơi nhé?

- Tao chả muốn đi đâu.

- Ở nhà buồn chết.

- Tao không buồn nữa.

Bồn lừa chớp mắt:

- Chương còm ơi!

Chương còm khề hỏi:

- Gì hử mày?

- Tao thương bố mày lắm.

- Tại sao mày thương bố tao?

- Tại bố mày sẽ chỉ cách cho tao làm
chiêm bao thành sự thật.

- Bố mày không chỉ cách cho mày à?

- Tao không hỏi bố tao.

- Tại sao mày không hỏi?

- Vì bố tao cứ nằm ngủ liền một khi. Má
tao chỉ gặp bố tao vào buổi tối.

- Thế mày có thương bố mày không?

Bồn lừa ứa nước mắt. Nó đã nói dối
Chương còm. Nó không dám bảo Chương
còm rằng “có hỏi bố tao cũng không trả lời
được”. Chương còm thấy bạn khóc, ngạc
nhiên:

- Chắc mày hỏi, bố mày đánh mày hử?

- Không phải.

- Sao mày lại khóc.

Bồn lửa đưa cánh tay, quệt nước mắt:

- Tại bố tao nghèo...

Chương còm nín thinh. Tiếng “nghèo” vừa rơi vào tâm hồn non dại của nó như một điệu buồn ray rứt. Bố nó, mỗi lần khuyên nó chăm chỉ học hành, thường kể nó nghe chuỗi ngày nghèo khổ, lưu lạc, thất học rồi rơm rớm nước mắt, cầm tay nó *“con cố gắng học, học giỏi có nghèo cũng đỡ khổ. Chứ thất học, vừa khổ vừa nghèo...”* Chương còm đã biết buồn khi nghe bố nó nói chuyện đời cơ cực của bố nó. Ngoài bố nó, hôm nay nó mới được nghe Bồn lửa nói *“bố tao nghèo”* trong nước mắt. Chương còm thương bố nó, thương bố Bồn lửa, thương tất cả những người nghèo khổ. Nó nghĩ, những người đang nghèo hôm nay, khổ như bố nó ngày xưa. Bỗng nước mắt nó cũng ứa ra. Nó cầm tay Bồn lửa, y hệt mỗi lần bố nó cầm tay khuyên nó chăm chỉ học hành, an ủi Bồn lửa:

- Bố tao hồi xưa nghèo lắm. Bố tao bảo có nhiều bạn bố tao phải nhịn đói hai ngày.

Bồn lửa ngó Chương còm chằm chằm:

- Sao mày lại khóc?

Chương còm đưa cánh tay, quạt nước mắt:

- Tao thương bố mày...

Hai đứa trẻ ôm lấy nhau. Một lát Chương còm đẩy Bốn lừa ra:

- Rồi bố tao hết nghèo.

Bốn lừa cười. Nước mắt vẫn còn nhễ nhãi trên khuôn mặt nó:

- Bố mày trúng số, hả?

- Không.

- Thế sao mà hết nghèo?

- Bố tao chịu khó. Bố tao còn bảo cứ chịu khó là thế nào cũng có ngày hết nghèo.

- Tao phải bảo ba tao chịu khó mới được.

À mày có thích giàu không?

- Tao thích thích giàu.

- Mày thích gì?

- Ông thích đá bóng giỏi. Lớn lên, ông bắt “gôn” cừ như Rạng là ông khoái rồi.

- Ông sẽ đá giỏi hơn Vinh. Ông sẽ tung lưới Ba Tây. Ông cóc thích giàu.

Hai đứa trẻ say sưa mơ mộng. Con ngõ yên lặng. Cả trời mộng mơ đã tụ thành một cơn lốc cuốn vào căn nhà nhỏ của Bốn lừa. Bốn lừa vẫy vùng trong cơn lốc mộng

mơ. Nó chẳng còn thềm biết chuyện bố nó
nghèo nữa.

5.

Nhung bố Chương còn không thèm đả động tới giấc mơ tung lưới Ba Tây của Bốn lừa. Thành bé bán bong bóng hơi buồn. Nó muốn hỏi mà lại sợ. bữa cơm trưa ở nhà Chương còn nhiều thức ăn quá, song Bốn lừa chẳng thiết. Nó đâu muốn ăn ngon. Nó chỉ muốn biết cách “làm chiêm bao thành sự thật” để nó đá bại hội tuyển quân đội Anh rửa hận giùm Vinh, Tam Lang, Rạng... Con nhà Chương còn “phiệu rồi”. Bốn lừa đã bị Quyên Tân Định chế nhạo nay bị Chương còn “phiệu”, nó ức lắm. Chẳng nhẽ, bố thành Chương còn thừa thì giờ nói chuyện với con nít hay sao? Bốn lừa định bụng ăn cơm xong, nó sẽ kéo Chương còn ra ngõ, xỉ vả Chương còn một trận. Khốn

nổi, con nhà Chương còm ăn chậm như con gái, như con miu miu ấy. Bồn lừa quen ăn nhanh. Đến nhà Chương còm, nó là khách nên bắt buộc nhấm nhá theo lối ăn miu miu của Chương còm.

Bố Chương còm nhìn Bồn lừa hoài. Khiến thằng bé càng nhấm nhá kỹ lưỡng. Bố Chương còm gấp thức ăn đầy bát Bồn lừa, giục nó:

- Ăn hăng đi cháu. Ăn mạnh chạy mới nhanh, lừa bóng mới tài. Nam thực như hổ. Ăn chậm giống thằng còm, bác ghét lắm.

A bố Chương còm còn biết Bồn lừa lừa bóng. Con nhà Chương còm không “phiệu”. Bồn lừa thấy ngon miệng. Nó nhai nhanh hơn. Bố Chương còm khen nó:

- Dừng tướng phải ăn nhanh, ăn khoẻ.

Ông ta buông đũa, bóc chuối ăn tráng miệng. Ông xoa tay khuyến khích Bồn lừa:

- Đừng có làm khách nghe cậu. Ăn no căng bụng đi, rồi bác kể chuyện đá bóng cho cháu nghe.

Chương còm nói leo:

- Bố to ngày xưa bắt “gôn” đấy. Bố tao bảo bố tao chuyện “đẻ” ra bóng, Bồn lừa ạ!

Nó lè lưỡi:

- Phải không hở, bố?

Bố Chương còm cười:

- Mà chỉ nói xấu bố thôi, con gì hư thế?

Mẹ Chương còm đùa:

- Bố con đâu có “để” ra bóng. Bố chụp hụt đó.

Con Hương chẳng biết mô tê gì, cũng hỏi:

- Bố “để” ra bóng hở, mẹ?

Mẹ nó gật đầu:

- Ừ bố con “để” ra bóng.

Con hương níu vai bố:

- Bố “để” ra cho em Sơn hai quả bóng bóng, bố nhé!

Bốn lừ thích thú. Nó thèm không khi vui đùa ở nhà Chương còm quá. Tự dưng, lòng nó nao nao sau nụ cười hồn nhiên. Tối nay, nó phải bảo bố nó, mẹ nó “chịu khó”. Cứ chịu khó là hết nghèo. Bố Chương còm nói không sai đâu. Ông lại giục Bốn lừ:

- Ăn nữa đi, cháu...

- Cháu no rồi ạ!

- Ăn chuối “đétxe”.

- Cháu no rồi ạ!

- Cậu làm khách à?

Bồn lừa đành ăn thêm trái chuối. Bố Chương còm kéo nó ra xalông ngồi uống nước. Bồn lừa lúng túng. Lần đầu tiên nó được đối đãi như người lớn. Nó từng đến nhà Chương còm nhiều bận nhưng bố Chương còm coi nó giống Chương còm thôi. Hôm nay, ông đưa nó lên hàng “quý khách”. Ông rút điều Pall-Mall, bật lửa mỗi thuốc:

- Ai đặt tên cho cháu là Bồn lừa?

Bồn lừa suýt làm rơi chén nước trà. Nó ngượng ngịu:

- Thưa bác, tụi bạn cháu.

- Cháu lừa bóng giỏi lắm, hả?

Chương còm ca ngợi bạn:

- Nó là Bồn số dzách đấy, bố ơi! Nó lừa bóng. Thành Được toát mồ hôi mà không giành được bóng.

Bố Chương còm nhìn khỏi thuốc:

- Ngày xưa, bằng tuổi cháu, bác ham đá bóng lắm.

- Bác đá dở ẹt. Đi “avăngxăng” hể có bóng là bác ngã. Đi “engốt” cũng vậy. Đội bóng đuổi bác về bắt “gôn”. Bác toàn chụp hụt. Bạn bè chế bác là “thằng để ra bóng”. Bác tức quá, không thèm đá bóng nữa.

Ông dập thuốc đi. Đôi mắt ông long lanh. Kỷ niệm của những ngày xưa còn bé hiện về chập chờn trong đôi mắt ông, trong lời nói dịu dàng của ông:

- Nhưng bác ham coi đá bóng lắm. Bác đã trốn nhà hai ngày đi theo đội bóng huyện nhà sang huyện khác đấu tranh giải. Ông nội của Chương còn phải đi kiếm bác. Lôi bác về, đánh như tử và xích chân bác lại. Lớn lên, bác mơ ước làm ông bầu của đội bóng tròn trứ danh. Hồi bác dạy học ở Hoà Hảo, bác đã làm bầu đội bóng của trường. Chủ nhật nào bác cũng đưa đội bóng đi đấu giao hữu. Tiền lương của bác, bác bao đội bóng đi xe, đi đồ và giải khát hết trơn. Được cái sướng là hưởng nổi say sưa của ông bầu khi đội nhà thắng và nổi buồn khi đội nhà bại.

Ông gật gù:

- Bác không có thiên tài bóng tròn. Miền Nam mới nhiều thiên tài bóng tròn. À, cháu Bốn...

Ông mỉm cười:

- Bốn lừa!

Bốn lừa sáng rực đôi mắt.

- Cháu đã đọc truyện “*Phiến đá thần*” chưa?

Bồn lừa chưa kịp đáp. Thì Chương còm đã liến láu:

- Nó chưa đọc đâu, cả con nữa. Bố kể chuyện đó đi.

Bồn lừa thộn mặt ra. Nó không hiểu tại sao đang nói chuyện bóng tròn, bố Chương còm lại tính kể chuyện “*Phiến đá thần*”. Bồn lừa chỉ nóng lòng nghe cách làm cho chiêm bao thành sự thật.

- Trên ngọn núi kia có một phiến đá thần. Thuở tác giả còn bé bằng cháu ấy. Bồn lừa ạ, thầy giáo của ông ta kể rằng, hễ ai lên được ngọn núi là thấy phiến đá thần. Soi mình vào phiến đá thì tương lai hiện ra, mình có thể biết sau này mình tài giỏi hay ngu dốt.

Bố Chương còm hỏi Bồn lừa:

- Cháu muốn biết sau này cháu đá bóng có giỏi không hả Bồn lừa?

Bồn lừa lí nhí đáp:

- Dạ...

Bố Chương còm vươn vai:

- Dễ ợt.

Bốn lừa chớp mắt lia lịa. Tim nó đập thành thịch. Nó nuốt nước bọt ừng ực:

- Thưa bác, làm thế nào để biết được ạ?

Bố Chương còm gật gù:

- Lớn khôn, tác giả mới vỡ lẽ, phiến đá thần là sự “chăm chỉ học hành, dùi mài kinh sử”. Ai chăm học, người ấy được soi mặt mình vào phiến đá thần và thấy tương lai mình. Sự thật ví như phiến đá thần mà chiêm bao ví như sự chăm chỉ, tôi luyện. Nếu cháu có lòng tin, chăm chỉ, tôi luyện thì giấc chiêm bao tung lưới Ba Tây của cháu nhất định phải thành sự thật.

Bốn lừa sung sướng rên mé ùu hiu. Giấc chiêm bao chập chờn trong đầu óc nó. Bây giờ, giá mà được nhắm mắt, chắc chắn, nó nhớ hết từ đầu tới cuối giấc chiêm bao hôm nào...

- Thưa bác...

- Gì, hả cháu?

- Nhà cháu nghèo lắm.

- Ai không có một lần nghèo. Nhưng rất nhiều người giàu lại nghèo mơ mộng. Cháu là đứa bé mơ mộng nhất nước, vậy cháu đâu có nghèo. Cố gắng tập luyện, tin tưởng

ngày mai, cháu sẽ đá bại đội bóng Ba Tây.

- Pélé hơn gì cháu?

- Bố cháu làm nghề soát vé xinê.

- Bác từng đi giữ xe đạp, bán thuốc sơn đông mãi vớ thì sao? Pélé cũng luyện bóng tròn bằng lon sữa bò trên vỉa hè, cháu ạ!

- Bác chắc cháu đá hay hơn Pélé, hả bác?

- Hơn mà.

- Sao bác biết?

- Tại cháu mơ mộng. Cháu dám nghĩ cháu “qua mặt” Pélé, đá bại đội Ba Tây thì cháu sẽ “qua mặt” Pélé. Người tầm thường không bao giờ dám nghĩ mình làm hay hơn kẻ vượt bậc, mà chỉ ao ước bằng hay kém một tí. Cháu là đứa trẻ phi thường. Bác ước mong được gặp hàng triệu đứa trẻ phi thường như cháu. Đất nước ta sau này sẽ rạng rỡ là do những đứa trẻ phi thường. Cháu đừng thèm để ý chuyện nghèo. Lịch sử không chọn bàn tay nghèo hay giàu trao gửi đâu. Cháu biết không, phần đông những người làm nên lịch sử đều là những người nghèo...

Bố Chương còn quên khuấy mất Bồn lừa là thằng nhóc con. Ông thao thao nói cơ hồ nói với người bạn cùng chí hướng. Ông

đi xa giấc mơ của Bốn lừa rồi. Nó không hiểu gì nữa. Chương còm cũng không hiểu gì. Nó ngáp dài:

- Bố nói lung tung quá.

Bố Chương còm cười:

- Vậy hai con lên lầu ngủ đi!

Chương còm cầm tay Bốn lừa, lôi thẳng bạn lên lầu. Bố Chương còm dặn với:

- Nhớ dậy sớm đấy. Dậy muộn tao đi coi một mình à...

Hai đứa leo cầu thang. Bố Chương còm nhìn sau lưng Bốn lừa, gọi giật:

- Bốn lừa ơi?

- Dạ.

- Giấc mơ của cháu nhất định thành sự thật.

Bốn lừa không đáp, nhưng tiếng nói của trái tim nó bảo với nó rằng “Đúng đấy, Bốn lừa ạ! Giấc mơ của mày nhất định thành sự thật.” Bốn lừa đã mơ hồ nghe thấy. Và nó vừa đặt mình là chiêm bao luôn. Bốn lừa chiêm bao đội bóng của nó đã bại hết các đội bóng nhà nghề trên thế giới. Nó chiêm bao đội bóng của nó vào chung kết giải túc cầu thế giới, hạ vô địch Anh Quốc sáu bàn

không gỡ. Chương còm “tập sự” chiêm bao. Nó không thấy Pélé sút súng đồng và bóng dính chặt trong đôi tay nhựa của nó. Mà chỉ thấy hội tuyển Sài Gòn cho hội tuyển quân đội Anh nhật bóng hàng rổ.

Bồn lừa vỗ đét một cái vô đùi Chương còm:

- Thú quá xá!

Chương còm xuýt xoa:

- Thú cái củ kiệu, mày phát ông đau thấy mồ...

- Tao lại vừa chiêm bao.

- Tụi mình hạ Ba Tây, hờ?

- Ủa.

- Tao bắt gôn “mả” không?

- Số dzách.

- Mày “qua mặt” thằng Pélé chứ?

- Nó sức mấy mà lừa banh bằng tao.

- Nó “thuốc” nào sút lọt lưới tao nổi. Tay ông có nhựa “mitsolanh” mờ ly. Thôi ngủ đi, cho nó “phở”. Lát coi Vinh lừa, Rạng bắt.

Hai đứa trẻ nhắm mắt. Có tiếng thở đều đều. Chúng nó đã ngủ. Giấc chiêm bao tung lưới Ba Tây ru chúng nó ngủ. “Ngủ đi, Bồn

lừa giặc chiêm bao của mày nhất định sẽ thành sự thật”.

6.

Cương còm nắm tay bố, leo tới bậc
gạch thứ năm thì nghe tiếng gọi:
- Chương còm!

Cả Chương còm và Bồn lừa cùng ngoái
lại Dzũng Đa Kao ngoắt tay lia lịa.

Chương còm níu bố:

- Tụi bạn con.

Bố Chương còm gật đầu. Chương còm
nói lóng dạn Dzũng Đa Kao:

- Lừ cá lừ ta lừ tờ... (Cứ từ từ...)

Dzũng Đa Kao khoái chí, nhảy cồm. Bấy
giờ, Quyên Tân Định đang “âm mưu” leo
tường ở phía khán đài bình dân cùng với Tư
chăn vịt, Tiến gậy, Bảo méo mồm, Tỉ điên,
Sơn trán cao. Nhưng trận đấu này “quốc
tế” quá cỡ nên cảnh sát gác rất gắt. Một là

bảo vệ tính mạng dân coi khỏi bị điện giật, khỏi bị ngã chết tươi. Hai là giáo dục công dân làm tròn bốn phận. Khổ một nỗi anh em Quyên Tân Định chưa đủ đến tuổi làm công dân. Chúng nó chưa được đi bỏ phiếu nên chưa đủ tiền mua vé hạng bát sáu chục. Trận đấu quốc tế nào, anh em Quyên Tân Định cũng tìm cách lọt vào sân.

Chúng nó kiên nhẫn chờ một vị linh mục, một nhà sư hay một người trông mặt hiền lành là sà tới, năn nỉ xin dẫn chúng nó vô. Quyên Tân Định còn láu cá hơn. Nó không cần xin xỏ. Nó chọn khán giả đi một mình, đứng sau. Đến chỗ soát vé, nó vờ bám tay khán giả. Người soát vé tưởng nó là con cháu khán giả, hất đầu cho nó vào. Trận thứ sáu, Chương còm nhờ bố đưa Dzũng Đa Kao, nhóc con Hùng vào ngon ơ. Quyên Tân Định, Tư chẵn vệt, Tiến gậy vào dễ dàng nhờ mưu mẹo của Quyên. Mưu mẹo đó, bữa nay vất đi. Vì thiên hạ đem con cháu khá đông. Quyên Tân Định đành “đánh bài” leo tường.

Dzũng Đa Kao quen mùi, đứng hóng bố con Chương còm. Bốn giờ, trận đấu giữa

hội tuyển Sài Gòn và Hội tuyển quân đội Anh mới đựng độ, thế mà bọn Dzũng Đa Kao mon men trước cửa vận động trường Cộng Hoà từ một giờ. Đi đi, lại lại, ngó khán giả mua vé chợ đen, lữ lượt vô sân. Dzũng Đa Kao sốt ruột. May sao, ba giờ rưỡi, nó trông thấy bố con Chương còm. Cả Bồn lừa nữa. Dzũng Đa Kao chắc mẩm được coi rồi.

Mọi bận, bố Chương còm vô lối cổng khán đài trung ương cơ. Hôm nay ông ta nghĩ sao lại vô lối khán đài cánh. Dzũng Đa Kao nghĩ, tại ông mang những... hai đứa. Dzũng Đa Kao mở căng mắt, chờ đợi. Trong khi ấy, Quyên Tân Định đã thất vọng. Tiếng ban xé không khí của trận mở màn như đá trúng tim nó.

Chương còm xuất hiện ở bậc trên cùng của lối lên khán đài cánh. Nó vỗ tay. Dzũng Đa Kao mừng quỳnh:

- Lũ rả lả củ lồn bạ lối tả. Lố bá lão ta lần đã lão và lất tá (Rủ cả bọn tới. Bố tao dẫn vào tất).

Dzũng Đa Kao sai nhóc con Hùng đi kiếm Quyên Tân Định. Một lát, chín cầu

thủ của đội bóng tròn Bốn lừa là Hưng mập, Tí điên, Sơn trán cao, Tiến gầy, Bảo méo mồm, Tư chân vịt, Dzũng Đa Kao, nhóc con Hùng, Quyên Tân Định đã đứng xớ rớ trước lối vào khán đài cánh. Chương còm mắt hút. Tiếng còi mãn cuộc vén màn đã rít lên the thé. Ruột dạ bọn đứng ngoài lộn lung tung beng. Mãi đến lúc tiếng micô inh ỏi giới thiệu thành phần đội bóng Anh, bố Chương còm và năm người bạn ông ta mới ra với Chương còm. Mỗi người lôi hai đĩa, qua mặt bọn soát vé như bõn. Dzũng Đa Kao và Quyên Tân Định phục nhà báo sát đất. Leo lên khán đài rồi, bọn nhóc theo các nhà báo leo qua hàng rào giới hạn, bước sang khán đài trung ương. Êkíp Bốn lừa tự tìm chỗ, ngồi gần nhau để “học hỏi kinh nghiệm”. Chúng nó không cần ngồi chung với nhà báo nữa. Dzũng Đa Kao hỏi Chương còm:

- Mấy ông ngồi cạnh bố mày là những ai thế?

- Hoàng Hải Thủy, Mai Thảo, Hoàng Anh Tuấn, Dương Hùng Cường đấy.

Quyên Tân Định xuýt xoa:

- Mấy cha tốt quá xá.

Bồn lừa ra cái điều thành thạo:

- Nhà báo có khác.

- Ủa.

Chương còm trở tay xuống dưới:

- Huyền Vũ kia kia...

Quyên Tân Định và những ông nhô chưa từng được ngồi ở khán đài trung ương, cạnh các nhà báo, phục Chương còm sát đất. Quyên Tân Định chiêm ngưỡng ký giả Huyền Vũ rồi khen:

- Thằng “chả” đen như dân Mălai mà nói “đề” ghê, hé tui mày?

- Dân “nghề”.

- “Cừ” thiệt tình.

- Giỏi quá xá cỡ.

- “Chả” thuộc tên từng thằng vanh vách.

- Ổng hét oai hùng thật.

- Nghe nhiều lúc tim muốn bật khỏi ngực.

Mỗi ông nhô phát biểu một cảm tưởng về ký giả... nói Huyền Vũ. Dưới mắt chúng nó, Huyền Vũ là thần thánh.

- Không được coi, về nghe ladô cũng đỡ.

Bồn lừa không mấy chú ý Huyền Vũ. Đôi mắt nó thu hết cả sân cỏ. Lốp cỏ xanh non

dưới ánh nắng chiều sao mà quyến rũ thế! Bốn lừa lại mơ mộng. Nó nghĩ đến ngày mai khôn lớn. Ngày mai là ngày của Bốn lừa và bạn bè nó. Ngày mai, Bốn lừa sẽ kế tiếp sự nghiệp lấy lòng của Vinh, về vùi trên sân cỏ; Chương còm sẽ kế tiếp sự nghiệp lấy lòng của Rạng, bắt bóng găng nhựa... Ôi ngày mai của Bốn lừa và của anh em nó. Bốn lừa muốn ngày mai là miếng thịt bò khô. Để nó cắn một miếng cho đã thèm. Bố Chương còm đã bảo cứ cố gắng trau dồi là có ngày mai mình mong muốn. Trái tim Bốn lừa cũng đã nói thầm với nó rằng “Bốn lừa ơi, chiêm bao sẽ thành sự thật.”

Bốn đứa trẻ trạc tuổi Bốn lừa, mặc áo mayô có tay ngắn, màu vàng, trước ngực và đằng sau lưng mỗi đứa mang chữ T hoặc C đang quần bóng với nhau giữa sân cỏ. Bao nhiêu người nhìn chúng nó. Quyên Tân Định lấy làm phục bốn ông nhãi này lắm. Nó nghĩ bốn thằng nhóc đá bóng “nămbooăn” nên mới được mặc áo vàng, quần đùi đen, nhớn nhơ giữa sân cỏ trong một trận đấu quốc tế. Và Quyên Tân Định mơ ước “địa vị” của bọn nhóc T.C.T.C.

Nó hỏi Chương còm:

- T.C.T.C. là gì hả, mày?

Bồn lừa đã từng chê thằng Quyên Tân Định. Vì nó chỉ ao ước xách giày cho Pélé. Nó muốn xỏ ngọc Quyên Tân Định một câu. Thì Chương còm đã đáp:

- Là Tổng cuộc túc cầu.

Quyên Tân Định há hốc miệng:

- Cha chả, bốn thằng nhóc là Tổng cuộc túc cầu đấy à?

Chương còm ra cái điều thành thạo:

- Đâu có, tụi nó làm mướn cho Tổng cuộc.

Bồn lừa ghé sát tai Chương còm:

- Tụi nó làm gì?

Chương còm đã yêu Bồn lừa từ trận xá xí con cộp và mì cay nhần ở Hoa Lư. Sau trận giặc, Bồn lừa ngoan ngoan. Gắn mực thì đen, gắn đèn thì rạng. Chơi với Chương còm, Dzũng Đa Kao, Bồn lừa không vắng tục, chửi thề như hồi chơi thân với Quyên Tân Định nữa. Nó có nhiều tài mọn. Lại biết nhường nhịn bạn. Chứ không hề át giọng bạn như Quyên Tân Định. Chương còm yêu Bồn lừa hơn vì Bồn lừa còn khóc

và bảo “bố nó nghèo”. Rồi Chương còm phọc Bốn lừa luôn. Bố nó khen Bốn lừa. Bố nó có khen ai đâu. Mà khen Bốn lừa. Chương còm không hiểu “đưa bé mộng mơ nhất nước” sẽ trở những tài gì, nhưng thấy bố khen bạn là nó phọc liền. Nó cũng ghé sát tai Bốn lừa:

- Tụi nó nhật bóng mày ạ!
- Nhật ở đâu?
- Ở sau cột “gôn”.

Bốn lừa khoái chí. Nó vươn tay đập khề vai Quyên Tân Định:

- Tụi nó hách ra phết, Quyên Tân Định ơi!

Quyên Tân Định sáng mắt. Rồn ngẩn ngơ:

- Ước gì ông được làm mướn cho Tổng cuộc.

- Mày thích à?
- Ủa.

- Bảo bố Chương còm xin cho. Mày sẽ làm vua con trên sân cỏ.

- Tao phải làm gì?
- Mày đứng sau “gôn”. Hễ bóng bay qua sà ngang hay ra ngoài khuôn gỗ, mày chạy

đi lụm rồi bê đến cho cầu thủ. Hách không?

- Hách chứ!

- Vua... nhật bóng mờ lỵ.

Quyên Tân Định bị xỏ, ức vô cùng. Nó nhìn Bồn lừa. Lần đầu tiên nó nhìn bạn. Bồn lừa tỉnh bơ. Nó nhủ thầm “từ nay trở đi, ông có chiêm bao ông nhất định cho mày ra rìa, Quyên Tân Định ạ!” Bồn lừa ngồi yên, không muốn nói chuyện nữa. Nó đang thu cả cái sân cỏ mênh mông lẫn hàng chục ngàn khán giả vào đầu óc nó. Tự dung, nó nhớ bài tập đọc ở *Quốc văn giáo khoa thư* lớp dự bị: “*Sợi dây nhỏ, cây gỗ lớn, thế mà dây cửa mãi gỗ cũng phải đứt. Con kiến nhỏ, cái tổ to, thế mà kiến tha lâu cũng đầy tổ.*” Bố Chương còn đã bảo chiêm bao sẽ thành sự thật nếu mình tin tưởng và cố gắng trau dồi, học hỏi. Bồn lừa dư tin tưởng. Nó sẽ cố gắng trau dồi tài đá bóng. Bồn lừa mong mỗi ngày nó nhìn thấy nó soi mình ở phiến đá thần. *Bồn lừa ơi, vận động trường sẽ thuộc về mày và bạn bè mày. Khán giả sẽ vì mày mà vui buồn, vì mày mà hoan hô, mừng nhấc mày. Mày là linh hồn của tổ quốc. Thiếu mày, cả Việt nam sẽ rũ tại các*

đấu trường trên thế giới.

Hàng loạt pháo tay giòn giã, không dứt. Bốn lửa ngẩng mặt, nhìn xuống sân cỏ. Hội tuyển quân đội Anh đang lần lượt từng người, chui lên khỏi miệng hầm. Máu trong cơ thể râm ran. Hội tuyển quân đội Anh người nào người nấy như khổng lồ cả. Hèn chi, chiều thứ sáu họ chả đề Tổng tham mưu. Họ đang chạy vòng quanh sân, quần áo lòi thoi lếch thếch. Người nhét áo trong quần, người bỏ áo ra ngoài quần. Nhất là thủ môn thì càng bê bối. Đầu tóc bơ phờ. Dáng điệu thất thểu. Đội cầu này giống một đoàn xiếc mà thủ môn là chú hề. Một đoàn xiếc! Đúng rồi. Ông Huyền Vũ đã ở nơi máy thu thanh rằng họ làm trò ảo thuật. Ai dám ngờ mười một gã lòi thoi lếch thếch kia lại chứa đựng ở mỗi cặp chân một chân trời nghệ thuật nhồi bóng? Họ chạy. Khán giả vỗ tay liên miên. Tiếng pháo tay làm Bốn lửa khó chịu. Họ đã tụ họp giữa sân quây thành cái vòng tròn, biểu diễn đầu và những cú gót. Khán giả vỗ tay mãnh liệt hơn. Trái bóng tung cao. Một người nhảy ra đội đầu. Một người giơ chân hứng. Trái bóng rơi đúng

mu bàn chân anh cầu thủ như tảng đất cày rơi vào lưới cuộc. Anh này hất bóng chuyền cho bạn. Rồi đội đầu hụt, dùng luôn góc móc bóng. Trái bóng không rớt hàng mấy phút liền. Và hàng mấy phút ấy, tiếng vỗ tay cũng không ngớt.

Dzũng Đa Kao hét lớn:

- Ồi giời ơi!

Tí điên đập chân lia lịa:

- Hay quá trời!

Bảo méo mồm méo xệch mồm đi:

- Vô địch thế giới!

Chương còm ngó Bồn lừa. Thằng bé chớp mắt. Nó chưa hề vỗ tay hay buông lời khen. Chưa có gì thấm tháp với giấc mơ của nó. Hội tuyển quân đội Anh đâu có thể so với Ba Tây. Mà Bồn lừa đã tung lưới Ba Tây, đã cướp nghề của Pélé thì hội tuyển quân đội Anh đối với giấc chiêm bao của nó, nào nghĩa gì!

Khốn nỗi, không ai nghe được thiên khai hoàn ca trong giấc chiêm bao của Bồn lừa. Một mình Bồn lừa thấy đủ màu sắc huy hoàng và một mình nó nghe rõ tiếng nói của trái tim nó. Dzũng Đa Kao, Chương

còm, và bố Chương còm mới chỉ là những người đứng nhìn giấc chiêm bao của Bốn lửa qua kẽ hở của cánh cửa lòng nó.

- Coi họ biểu diễn vậy là đủ tiền rồi.

- Giờ đi về cũng bằng lòng.

- Lại được xem giao đấu, lãi quá ta.

- Xem mèo vờn chuột chứ đấu cái khi mồi gì. Khán giả ca ngợi hội tuyển Anh và quên hẳn hội tuyển Sài Gòn. Bốn lửa muốn bịt tai. Nhưng kia, mười mấy con gà nhà đã chui lên khỏi hầm. Chẳng một tiếng vỗ tay nào tán thưởng. Bốn lửa vỗ tay một mình. Chương còm vỗ tay theo. Rồi đội bóng của Bốn lửa cùng vỗ tay. Và có ngần ấy người. Thành phần hội tuyển Sài Gòn gồm Rạng, Tài, Tam Lang, Thanh, Hội, Nhung, Ta, Quang, Thuận, Ngôn. Thiếu thần tượng Vinh của Bốn lửa. Thiếu Vinh là thiếu cả linh hồn tổ quốc rồi. Thiếu Vinh là bao trái tim không buồn đập. Hội tuyển quân đội Anh ra sân với Boyd, Ferguson, Scott, Kearns, B. Baxter, Gilchrist, Quinn, Gibson, Hale, J. Baxter, Sydesmann.

Tiếng còi trọng tài Ký rít lên. Hai đội bóng sắp hàng trước khán đài trung ương,

chào quan khách rồi ra giữa sân chụp ảnh trao tặng kỷ vật. Và giao đấu ngay. Vừa vào trận đã hồi hộp. Hội tuyển Sài Gòn đem bóng xuống sân địch hay đội tuyển Anh tràn qua đất nhà đều gây thích thú cho khán giả. Hội tuyển Sài Gòn không để cho đội khách làm trò ảo thuật. Bồn lừa bắt đầu nhấp nhồm. Và trên môi nó đã có nụ cười. Ngũ phong Sài Gòn châm ngòi liên tiếp, đều bắn ra ngoài. Tả vệ Scott như một bức thành đá, ngăn chặn và phá vỡ các loạt tấn công của đối phương. Anh thủ môn Boyd đứng dựa lưng vào trụ thành, rất nhàn hạ. Trái lại, Rạng đã bắt trời chết những trái sút thần sầu của địch thủ.

Phút thứ hai mươi, Gibson đánh đầu một quả tuyền diệu vô góc thành của Rạng. Thủ môn tài ba đã bỏ mình bắt gán trái bóng. Khiến Gibson vỗ tay. Nhưng kẻ vỗ tay lâu nhất là Chương còm. Hiệp đầu, hai bên hoà nhau. Qua hiệp nhì, Vinh vào thay Ta. Vinh đã xuất hiện. Linh hồn của tổ quốc đã nhập vào lá cờ treo trên lầu đồng hồ. Thần tượng của Bồn lừa đã làm trái tim Bồn lừa đập mạnh.

- Có Vinh rồi.

- Mình chơi hay thật. Sao bỗng dưng mình chơi hay thế?

- Đâu chịu thua gì Ănglê.

- Rạng đúng là thủ môn đệ nhất Á châu.

- Đã biết mèo nào cắn mỉu nào.

Bây giờ khán giả tăng bốc hội nhà đủ lời. Những người đánh cá hội tuyển Sài Gòn 4-0 coi mồi lo lắng. Hiệp nhì cũng gay cấn liên tục phút đầu. Song càng đấu, gà nhà càng mệt mỏi. Thành thử, chỉ có thủ mà không có công. Thần tượng của Bốn lừa, đúng lời ông Huyền Vũ bình luận, chỉ là ngôi sao mờ, vờn về phí bóng và bị mất bóng hoài.

Bốn lừa thương Vinh. Nó ngỡ Vinh bị thôi miên. Vinh đã làm trò ảo thuật cho đội bóng nhà nghề Pérou chiêm ngưỡng, sao Vinh nỡ để đội bóng anh coi thường. *Bốn lừa ơi, một con chim én không làm nổi mùa xuân thì một Vinh thần tượng của mày sức máy mà đá bại đội bóng Ănglê.*

Đến phút mười tám của hiệp nhì, Gibson sút một trái búa bỏ cách khung thành Rạng hai mươi thước. Trái bóng hiểm độc đã tung lưới hội tuyển Sài Gòn. Cầu trường vỗ

tay vang dội. Bồn lừa ứa nước mắt. Chương còm, Dzũng Đa Kao buồn hiu. Quyên Tân Định không thèm vỗ tay nữa. cả đội bóng Bồn lừa thần thờ cơ hồ chính chúng nó vừa bị bại trận.

Những đứa trẻ Việt Nam xót xa cho màu cờ, sắc áo của xứ sở. Chúng nó muốn Việt Nam phải thắng. Thắng tất cả các đội bóng qua đây. Việt Nam thắng, uy danh Việt Nam sẽ lẫy lừng. Song Gibson vừa tung lưới Rạng.

Bồn lừa vung tay. Phù Đồng Thiên Vương đã có trong lịch sử. Một khoảnh khắc mộng mơ. Bồn lừa thấy nó lớn lên, đôi chân nó nạm vàng. Và hội tuyển quân đội Anh chọc thủng lưới Rạng liên tiếp năm trái. Tới phút thứ ba mươi. Chương còm vào thay Rạng. Nó vào thay Vinh. Mười phút sau, một mình Bồn lừa tung lưới Boyd năm trái, san bằng tỷ số. Bồn lừa làm xiếc cho Gibson, Quinn, Baxter lé mắt. Còn Chương còm biểu diễn đôi tay dính nhựa mitsolanh. Rồi Bồn lừa tung thêm một trái nữa, đem chiến thắng huy hoàng tặng cho xứ sở, tặng nền túc cầu xứ sở của nó. Và hai tiếng Việt Nam in hẳn

trong tim đoàn kinh lý quân đội Anh, in hằn trong tim dân chúng đảo quốc. Thế giới biết coi chừng, kéo sang Việt Nam rước về nổi nhục chua chát.

Đôi mắt Bốn lừa mờ đi. Tiếng hò hét cổ võ trung phong Quang nổi dậy âm âm. Quang sút, Ngôn dứt, Vinh sút, Dậu dứt. Những cú sút không bao giờ lọt lưới. Đội khách ném biên thật xa, sút hai góc đúng tầm đầu đồng đội. Mỗi cầu thủ khách là một cái máy đánh “cú tết” lợi hại. Họ có cái cổ mạnh nên đã điều khiển trái bóng đúng ý muốn khi dùng trán hay dùng đầu. Rạng bắt bóng vất vả. Nhà thủ môn số một Việt Nam có dịp biểu diễn tài nghệ cá nhân. Rạng bắt bóng ai dám chê? Nhưng tới phút chót trước khi mãn trận đấu, Quinn ở một thế rất khó đá, đã đá móc một trái tuyệt cú mèo đến nỗi Rạng đành bó tay. Thế là hết hy vọng. Hội tuyển Sài Gòn lãnh đủ hai trái bóng không gỡ. Cầu trưởng sấm sét. Tất cả đều xuýt xoa khen tài hội trưởng quân đội Anh và quả quyết họ đáng thắng. Thua ba trái là mình giỏi rồi.

Bốn lừa không tin vậy. Đội bóng của nó

kéo nhau ra về. Bồn lừa đi chung xe với bố con Chương còm. Dzũng Đa Kao, Quyên Tân Định về bằng ô tô buýt. Bồn lừa im thin thít. Bố Chương còm hỏi nó:

- Cháu buồn hả, Bồn lừa?

Bồn lừa đưa cánh tay quạt nước mắt:

- Tại sao Việt Nam cứ thua các đội bóng ngoại quốc hả, bác?

Bố Chương còm mím môi suy nghĩ. Rồi ông nói:

- Việt Nam đã từng thắng nhiều đội cầu ngoại quốc qua đây mà cháu.

Bồn lừa lắc đầu:

- Toàn thắng Trung Hoa!

- Thế cũng giỏi chán.

- Cháu chả thấy giỏi gì cả bác ạ!

- Vì cháu còn bé. Lớn lên, cháu sẽ biết nhiều và cháu sẽ ngậm ngùi tự khen Việt Nam giỏi về đá bóng. Các cầu thủ trứ danh của ta đã trau dồi tài nghệ như các cháu bây giờ. Mỗi người là một thiên tài. Có ai dạy Vinh lừa bóng, dạy Rạng bắt bóng đầu. Nhưng Vinh, Rạng thua cháu xa. Cháu hiểu chưa?

- Cháu chưa hiểu.

- Cháu dám mơ ước Việt Nam đá bại Ba Tây là cháu hơn Vinh, Rạng, hơn cả bác rồi đấy, Bốn lừ ạ!

- Việt Nam thừa sức thắng Ba Tây hả bác?

- Thừa sức.

- Cháu sẽ tung lưới thế giới.

- Chỉ cháu mới làm được thế.

Khuôn mặt Bốn lừ rạng rỡ. Nó quên bém nổi nhục của Vinh, Rạng, Tam Lang. Bốn lừ nháy Chương còm. Hai đứa trẻ toét miệng cười. Xe hơi đã chạy trên con đường vắng. Tiếng máy êm êm. Êm êm cơ hồ hơi thở của Bốn lừ.

7.

Trưa Sài Gòn là một biển lửa. Sân Hoa Lư ngập nắng. Nắng cháy cỏ non. Nắng thiêu nhiều mảng cỏ trên sân, chỉ còn lại cát trông y hệt những vết loang trắng ở lưng con bò vàng. Chương còm cỏi áo, quần lên đầu làm nón. Nó đứng giữa hai cột gôn. Ôi hai cột gôn, sao mà cao thế! Cái sà ngang mới dài chứ. Chương còm đã đứng trong sự cao, dài ấy với Bồn lửa và giấc mộng tung lưới Ba Tây của nó.

Bồn lửa mặc trần xì chiếc quần xà lỏn. Nó để đầu phơi nắng, trái bóng đặt cách gôn mười lăm thước. Bồn lửa chạy lấy đà trong khi Chương còm cong lưng, nhấp nhồm. Trái bóng tung cao vừa tầm. Chương còm nhảy lên bắt gọn. Nó ném ra cho Bồn

lừa. Thằng nhỏ lại đặt bóng chỗ cũ. Lần này nó sút sệt. Chương còm “bông hông” chụp bóng. Cứ vậy, hai đứa trẻ tập sút, tập bắt, không thèm biết nắng gió.

Nửa tiếng sau, Dzũng Đa Kao, Quyên Tân Định, Tí điên, Tư chân vịt, Bảo méo mồm, Tiến gầy, Sơn trán cao, Hưng mập, nhóc con Hùng đã lần lượt tới. Chúng nó chơi một gôn để Bốn lừa tập làm bàn và Chương còm, Hưng mập, Tí điên tập thủ thành. Quần thảo toát mồ hôi, mãi đến ba giờ chúng nó mới nghỉ.

Cả bọn kéo nhau đi tắm. Từ ngày được bố Chương còm cấy cây hy vọng vào tim, Bốn lừa say sưa luyện tập. Nỗi say sưa của nó quyến rũ luôn đội bóng của nó. Và Quyên Tân Định không còn mong muốn xách giày cho Pél  hay làm mướn cho Tổng cuộc túc cầu để được nhật bóng ở các trận cầu quốc tế. Nó mơ ước hách hơn điều nó đã mơ ước.

Thỉnh thoảng, bố Chương còm ra sân Hoa Lư xem anh em Bốn lừa trau dồi nghệ thuật. Từ Dzũng Đa Kao đến Quyên Tân Định đều cảm thấy hãnh diện và tin tưởng chúng nó sẽ đá hay hơn Vinh, Quang, Tam

Lang. Bố Chương còm “bao” đội bóng Bồn lừa giải khát và ăn mì. Đội bóng của Bồn lừa dần dần hết địch thủ. Bọn bán báo né, bọn đánh giày chạy, bọn Thị Nghè kiềng. Mười một ông nhóc phải đi tìm địch thủ mới. Chúng nó hạ vài trường trung học tư. Danh tiếng đội bóng của Bồn lừa nổi như cồn trong thế giới túc cầu học trò.

Bồn lừa đem anh em qua Thủ Thiêm đá giao hữu. Chúng nó đã lãnh “cúp” mười một trái bưởi. Sang Chợ Lớn đấu với các trường tiểu học Tàu, anh em Bồn lừa được công kênh như các anh hùng. Bố Chương còm viết báo “thối” đội bóng Bồn lừa. Bỗng nhiên, cả nước biết tiếng Bồn lừa. Những huấn luyện viên của Tổng cuộc Túc cầu bắt đầu chú ý đến chân cẳng của nhô con này. Người ta đồng ý rằng mỗi ông nhô là một thiên tài. Người ta còn đi quá đà để quả quyết mỗi đôi chân ông nhô đều gắn bó linh hồn trái bóng và mỗi tâm hồn ông nhô đều thu gọn sân cỏ và những thắng tương lai.

Những ngày tháng tư dường như quá chậm. Bồn lừa chưa thấy nó lớn thêm tí ti ông lão nào. Nó buồn lắm. Bồn lừa buồn

hay vui, bây giờ, nó thường tâm sự với bố Chương còm. Chỉ có bố Chương còm mới hiểu được nó. Nghe Bốn lừa thèm chóng lớn, bố Chương còm bảo nó:

- Câu này cũ rích lắm cháu ạ! Đó là câu *“thiên tài là sự cố gắng không ngừng”*. Cháu cứ cố gắng đi, rồi tự thiên tài nó đến đúng tuổi cháu. Từ xưa, có ai làm nổi lịch sử trong khoảnh khắc đâu. Vua Lê Lợi đuổi quân Tàu phải mất mười năm cơ mà.

Bốn lừa lại thộn mặt ra. *“Cố gắng không ngừng”*, đội bóng của Bốn lừa cố gắng trên sức tưởng tượng của bố Chương còm. Bốn lừa muốn soi hình nó vào phiến đá thần. Ngày vờn bóng, đêm dệt mộng mơ. Bốn lừa sống thừa thái tuổi thơ của nó, tuy bố nó nghèo. Biết mộng mơ thì chẳng bao giờ bị sự nghèo túng hành hạ mình. *Biết mộng mơ làm đẹp cho quê hương thì lại chẳng có gì hành hạ nổi mình. Bốn lừa ơi tao yêu mày quá, tao muốn yêu hàng triệu em bé Việt Nam như mày.*

Giấc chiêm bao trưa nào của Bốn lừa mỗi ngày một rõ rệt. Nó nhớ nguyên vẹn. Và nó đã kể cho anh em nó nghe không thiếu một

chi tiết. Giác chiêm bao càng rõ rệt, Bồn lửa càng nóng lòng. Nó đâm ra sợ chết. Nó nghĩ nó mà chết chắc đội bóng Bồn lửa sẽ tan rã. Rồi lấy ai hạ Ba Tây, hạ tất cả các đội bóng vô địch trên thế giới? Bồn lửa không dám băng qua đường vội vã, không dám uống nước lạnh, không dám ăn đá nhận... Nó sợ xe đung què cẳng, sợ dịch tả. Bồn lửa hết ham tắm sông. Nó sợ chết đuối. Bồn lửa không thích đánh lộn. Nó sợ trầy xương. Bồn lửa sợ tất cả những lúc nó vắng mặt ở sân cỏ. Nó muốn sống chết trên sân cỏ chứ không muốn sống chết ở những nơi khác. Mơ mộng hơn, nó ước ao khi nó chết, trời hoá phép nó trở thành trái bóng tròn của Việt Nam vô địch thế giới. Để nó được viễn du đây đó, hãnh diện chung niềm hãnh diện của dân tộc Việt Nam. Bồn lửa đúng là đứa bé mơ mộng nhất nước. Không, nó mơ mộng nhất thế giới.

Chiều nay, Bồn lửa nghỉ bán bong bóng. Nó đến nhà Chương còm chơi. Bồn lửa thèm nghe được bố Chương còm khuyến khích lắm. Nhưng bố Chương còm đi làm phóng sự ở ngoài Trung. Chỉ còn ông nhô

còm nhôm. Hai đứa bé bàn tán những trận đấu nay mai, Rồi khi sắp hết chuyện nói, Chương còm bồng vỗ vai Bốn lừa:

- Mà biết chuyện này chưa?

- Chuyện gì?

- Đội bóng rổ Hạclem ấy mà...

- Chưa. Mà bóng rổ tao không khoái. Ông khoái bóng tròn thôi.

- Hôm qua bố tao đem tờ báo *Thao Trường* về, bố tao bảo đem cho mày mỗi tuần một tờ để mày coi.

- Báo *Thao Trường* là báo gì?

- Báo viết toàn tin thể thao. Ba Tây đá ở đâu, báo này thuật đầy đủ hết. *Thao Trường* là “trường” thể thao đó mày. Mày đọc sẽ khoái liền. Tao mới coi đã biết vô số chuyện thể thao. Ông “trợ” thằng Dzũng Đa Kao, nó lé mắt ngay tuyết xuyt.

- Thế đội bóng rổ Hạclem ra sao?

- Hạclem là khu vực của dân Mỹ đen tại thành phố Nữ Ước. Nơi đây nghèo khó nhưng có đội bóng rổ xuất chúng của người da đen gọi là đội bóng rổ Hạclem. Mẹ, đội bóng này “chơi” hay đến nỗi không đội bóng nào dám đấu với nó. Thành ra, nó chỉ

đi biểu diễn.

- Hay vậy cơ à?

- Ủa, nó dư sức làm trái bóng nửa tiếng liền không rơi xuống đất. Nó múa may, luồn bóng qua chân như làm xiếc.

- Ác quá nhỉ!

- Nó biểu diễn cho Đức Giáo hoàng coi.

- Chắc “ổng” khoái dữ.

- Ủa, “ổng” vỗ tay khen tuyệt cú mèo!

Bồn lừa lại dần mặt ra mơ mộng. Nó mơ đội bóng của nó sẽ xuất chúng như đội bóng rổ Hạclem. Thế giới đã viết về khu Hạclem thế nào, sẽ viết về khu Tân Định của nước Việt Nam giống thế. Và người ta cũng quen gọi đội bóng tròn của nó là đội bóng Bồn lừa. Đội bóng Bồn lừa hạ hết địch thủ, viễn du khắp gầm trời biểu diễn nghệ thuật nhồi bóng. Rồi đội bóng Bồn lừa sẽ biểu diễn cho Đức Giáo hoàng coi.

- Tụi mình sẽ ác hơn. Chương còm ạ!

- Ác hơn ký gì?

- Ác hơi tụi Hạclem. Mà thích không?

- Thích là cái chắc.

- Đức Giáo hoàng sẽ lác mắt.

- Tao muốn “ổng” rụng râu khi thấy tao

trở tài bắt bóng dính nhựa “mítsołanh”.

- Thôi mày, tội “ổng” chết. “Ổng” lác mắt là tội mình hách rồi.

- Còn lâu, mày nhỉ?

- Lâu quái gì. Bố mày bảo tài nghệ lớn dần theo tuổi. Hể tội mình mười tám tuổi là chúng nó biết tay tội mình.

- Mời hội tuyển quân đội Anh qua gấp.

- Hạ nó một lô.

- Tặng Thụy Điển cái xe bò chở trứng vịt.

- Bọn Đại hàn hay lấy thịt dè mình ở Á Vận hội và giải Mécđoca sẽ tung lưới chúng đủ năm trái.

Hai đứa bé nắm tay nhau, đứng lên nhảy cồm. Dường như, chúng nó đã lên tới ngọn núi. Một lát đủ đờn, Chương cồm hỏi Bốn lừ:

- Thăng Quyên Tân Định “bốc” mày chưa?

- Lại ỳnh lộn à?

- Ủa, nó “tuyên chiến” với bọn nhỏ Mỹ.

- Tao không đánh lộn nữa.

- Mày sợ à?

- Ủa.

- Tại sao mày sợ?

- Ông phải giữ chân cẳng để làm lác mắt Đức Giáo hoàng, chứ bộ!

Bồn lừa bồi tiếp một đòn:

- Với lại, bố mày khuyên chúng mình chỉ nên chiến đấu trên sân cỏ.

Chương còm tịt ngòi. Bố nó khuyên chẳng sai lầm bao giờ. Chương còm ưỡn ngực đẩy xương sườn:

- Tao cóc đánh hộ con nhà Quyên Tân Định. Hi hi, nhờ què tay, bắt bóng bằng chân à? Hà hà hà... Ông khoái bắt bóng cơ.

Bồn lừa giục bạn:

- Mày đưa tao tờ báo *Thao Trường* đi!

Chương còm chạy lên lầu lấy tờ báo cho Bồn lừa. Con nhà trung phong này dở ngay trang tường thuật đội Santos của Pél   đấu với đội Madrid của Tây Ban Nha. Nó say sưa đọc từng chữ. Từ hôm đó, tờ báo *Thao Trường* bị gấp lại và h   ra khỏi nhà là nó nh  t tờ “trường dạy thể thao” vô c  p quần. Bồn lừa thực hiện đúng câu “văn ôn vũ luyện”. Đọc báo thể thao và tập dượt thể thao. Bồn lừa quên hẳn chuyện ngày rộng tháng dài. Như cây đu đủ, không ai nhìn thấy nó lớn cả. Bất chợt, vào đầu mùa hạ,

cây đu đủ cao vượt lên, trổ hoa và hứa hẹn
nhiều trái ngon khi những con ve sầu thôi
rền rĩ.

8.

Đầu mùa, đội bóng tròn của Bồn lửa được Tổng cuộc Túc cầu công nhận và cấp thẻ cầu thủ. Những Dzũng Đa Kao, Tí điền, Chương còm... mỗi đứa đã có một cái thẻ. Với thẻ cầu thủ, chúng nó khỏi lo leo tường vào sân Cộng Hoà coi cộp các trận cầu quốc tế. Vì năm nay, chúng nó đã lớn, đã thành thiếu niên và ở trong hội Thiếu niên của ông bầu Thương Sinh. Cuối mùa, hội Thiếu niên đá bại các đội hạng nhì, chiếm giải vô địch. Ra quân trận nào là thắng trận ấy. Chương còm giữ gôn cừ đến nổi suốt mùa bóng, lưới của nó không bị thủng lần nào. Tuần báo *Thao Trường* giới thiệu hội Thiếu niên với tất cả cảm tình chân thật. Ông Thiệu

Võ đã kết thúc bài bình luận của ông bằng câu: *“Hội Thiếu niên của bầu Thương Sinh gom những ngôi sao sáng chói nhất. Nếu túc cầu là môn thể thao đòi hỏi “giơ” đồng đội thì đây, hội Thiếu niên là đội bóng chơi đúng lý thuyết bóng tròn của thầy bóng tròn Anh Quốc. Họ đã ăn “giơ” từ thủ môn đến trung phong. Hội Thiếu niên thừa khả năng thay thế các hảo thủ đàn anh ngay từ bây giờ”*.

Nhưng hội Thiếu niên chưa được vinh hạnh thay thế các đàn anh trong các trận cầu quốc tế. Một năm trôi qua. Hội Thiếu niên lên một tuổi. Trước khi giải túc cầu mở mùa Thương Sinh đã đưa đội bóng của ông viễn du miền Tây. Và hội Thiếu niên gặt hái nhiều chiến thắng cũng như cảm tình của giới mộ điệu ban da. Rồi hội Thiếu niên dễ dàng loại các đàn anh để chiếm giải vô địch hạng nhất. Báo chí khen ngợi rầm rộ. Song, trận đấu tranh giải vô địch hạng nhất chẳng quyến rũ khán giả mộ điệu đông nghẹt sân Cộng Hoà. Thỉnh thoảng, hội Thiếu niên đã giao hữu với Tổng Tham mưu, A. J. S. Đã giao hữu thì sự thắng bại không có nghĩa gì.

Phải đợi năm hội Thiếu niên ba tuổi, ông bầu Thương Sinh vận động cho hội mình tranh giải danh dự, hội Thiếu niên mới thực sự được cả nước chú ý.

Hội Thiếu niên quật ngã những cây tre già Quan thuế, A. J. S. không mấy khó khăn để vào chung kết với Tổng Tham mưu. Hôm ấy, trời trong, mây đẹp, nắng dịu dàng. Hội Thiếu niên ra quân đủ mặt tài danh: Chương còm, Tí điên, Hưng mập, Sơn trán cao, Tư chần vẹt, Bảo méo mồm, Tiến gầy, Bồn lừa, Dzũng Đa Kao, Quyên Tân Định, nhóc con Hùng. Khán giả chen nhau cơ hồ cá xếp trong hộp ở các khán đài cánh và bình dân. Hội Thiếu niên biểu diễn tài nghệ. Mười một thiên tài trẻ tuổi đã làm ngây ngất ba chục ngàn khán giả và hàng triệu thính giả nghe trực tiếp truyền thanh.

Suốt mấy năm liền, người ta mới tận mắt thấy ngọn đuốc túc cầu bùng cháy khi Bồn lừa lừa bóng, tung lưới; khi Chương còm bắt bóng dính nhựa; khi Hưng mập thủ thành, khi Sơn trán cao phá bóng. Mười một vị hoàng tử vờn vẽ trên sân cỏ xanh mướt. Hàng triệu con tim nhảy múa. Tổng

Tham mưu bị đè bẹp sáu bàn không gờ. Mỗi người Việt Nam ngồi ở sân Cộng Hoà đều nghĩ rằng hội Thiếu niên đã mở kỷ nguyên mới cho nền túc cầu Việt Nam.

Báo chí ủa tới chụp hình, phỏng vấn. Trẻ con chạy nhao nhao xuống sân sờ đùi, nắm tay các cầu thủ hội Thiếu niên. Chúng công kênh Bốn lừa, rước quanh sân. Bốn lừa méo xệch mồm đi. Mắt nó rung rung lệ. Nó đã leo được lên ngọn núi, đã thấy phiến đá thần. Nhưng chưa soi hình nó vào phiến đá nổi. Cẩn đá bại Ba Tây. Mười một vị hoàng tử giao đấu suốt 80 phút mà không hề mệt. Họ sắp hàng chạy chào khán giả trong sấm sét hoan hô vang dậy. Ngay buổi tối thắng giải vô địch danh dự, hội Thiếu niên được hội Các ký giả thể thao mời ăn tiệc chúc mừng tại nhà hàng Majestic. Thủ quân Bốn lừa, thay mặt đội bóng, trả lời ông Huyền Vũ những câu hỏi hắc búa.

- Tại sao hội Thiếu niên không có cầu thủ phòng hờ?

- Một đội bóng phi thường là một đội bóng không có cầu thủ phòng hờ.

- Nếu bị đốn ngã thì sao?

- Thì chơi ít người.
- Thủ môn bị đốn?
- Hậu vệ thay thế.
- Trung phong bị đốn?
- Thiếu gì người tung lưới địch.
- Hội Thiếu niên có định tranh các giải Merdeka và Á Vận hội không?

- Có chứ, với điều kiện Tổng cuộc đặt hết tín nhiệm vào hội Thiếu niên.

Sợ câu trả lời của mình “hỗn” quá, thủ quân Bồn lừa vội giải thích:

- Anh em tôi chỉ có thể làm nên trò trống nếu chúng tôi chơi toàn đội. Chúng tôi hy vọng hội Thiếu niên sẽ được đại diện quốc gia, giao đấu tại các vận động trường thế giới.

Ký giả Huyền Vũ siết tay Bồn lừa:

- Báo chí sẽ làm hậu thuẫn cho hội Thiếu niên.

Năm ấy, các hội nhà nghề Âu châu, Mỹ châu viễn du tung bùng. Họ qua Á châu, tung hoành ở Do Thái, thao túng Mã Lai Á, ca khúc khải hoàn ở Hương Cảng, Nhật Bản, Đại Hàn. Trên đường về, mỗi hội đều muốn biết Việt Nam. Một là để nghỉ chân,

hai là để lượm thêm chút bạc. Hội đầu tiên khai mạc những trận quốc tế tại vận động trường Cộng Hoà là Milan của Ý Đại Lợi. Ý Đại Lợi từng đoạt hai lần giải túc cầu thế giới. Những con cưng của hội Milan, phần đông, đều “nhập cảng” từ Nam Mỹ, vườn ươm sao sáng bóng tròn, quê hương của Pélé, Garrincha... Hội Milan, năm rồi, đá bại tất cả các hội nhà nghề trong nước, chiếm giải vô địch Ý Đại Lợi. Chuyển viễn du Á châu, họ chỉ biết thắng chứ chưa hề biết thảm bại.

Hội Milan nhận đấu ba trận với Tổng Tham mưu, hội tuyển Sài Gòn và đương kim vô địch Việt Nam: Thiếu niên. Trận đấu Milan đụng Tổng Tham mưu, hạ hội nhà binh bốn bàn không gờ. Trận thứ hai, Milan gặp hội Thiếu niên. Cầu trường không hở một tắc, ở những khán đài bình dân. Khán giả Việt Nam đi xem anh em Bốn lừa rửa mối nhục “tiểu nhược quốc”. Những người cả đời chưa coi đá bóng, cũng chen rách áo hoặc mua vé chợ đen xem trận đấu lịch sử này. Bốn lừa, hai tiếng đó như hai tiếng của mầu nhiệm, len lỏi vào mạch

máu của mỗi người Việt Nam. Những em bé nghe hai tiếng Bồn lừa bỗng cảm thấy lớn lên, phi thường cơ hồ Bồn lừa! Đó là thần tượng của nhi đồng, anh hùng vô địch. Tổng thống Việt Nam cứ chết đi, không ai thèm khóc cả, nhưng Bồn lừa mà chết, chắc chắn hàng triệu nhi đồng lăn xuống đất, khóc nức nở thâm quầng mắt. Bồn lừa bất tử. *Kể làm đẹp cho quê hương bất tử. Bồn lừa ơi, mày nghe rõ chưa? Hàng triệu em bé đang muốn phi thường trên sân cỏ, trong mọi lãnh vực. Hãy đá bại Milan.*

Hội Thiếu niên bắt hội nhà nghề Milan, vô địch Ý Đại Lợi, phơi áo với tỷ số thê thảm: sáu trái. Milan gắng sức kiếm một trái danh dự mà đành thất vọng tới phút mãn cuộc. Chiều đó, gió thổi mạnh song cờ Ý không tung bay nổi. Chỉ có cờ Việt Nam phấp phật reo trong gió. Khí thế Việt Nam mạnh mẽ vô cùng. Men chiến thắng làm hăng say hội tuyển Sài Gòn. Nên trận chót, hội tuyển Sài Gòn tạo một sự ngạc nhiên: thắng Milan 2-1. Cựa của anh em Bồn lừa đã phô. Cựa của con cháu Lý Thường Kiệt, Ngô Quyền, Trần Hưng Đạo,

Lê Lợi, Nguyễn Huệ đã phô và Milan phơi áo. Tin này làm xúc động cả nước Ý, làm bàng hoàng thế giới. Các hội bóng Âu, Mỹ nóng lòng sang Việt Nam. Và họ đã sang để đầu đón phơi áo như Milan. Phơi áo trong nỗi cảm phục. Trên bản đồ thế giới, nước Việt Nam bé nhỏ được hàng trăm nước lấy bút chì màu tô thắm nét.

Việt Nam thuộc Á châu đấy. Hình cong giống chữ S hai đầu phình ra, giữa thót lại. Người Việt Nam vốn là dòng Bách Việt có lịch sử lập quốc vĩ đại nhất thế giới, có huyền sử “trăm con trăm trứng” đẹp nhất loài người. Dòng giống Bách Việt là dòng giống văn minh trước nhất nhân loại. Dòng giống đó kiêu hùng như rồng, phóng khoáng như tiên. Chưa một nước nào dám đơn phương đánh nước Trung Hoa, trừ dòng giống Bách Việt. Đánh Trung Hoa là thắng, không biết bại. Nước Việt Nam có điệu thơ mơ màng nhất thế giới là thơ lục bát. Thơ lục bát lơ lửng trong tâm hồn mọi người Việt Nam cơ hồ tiếng sáo diều của họ lơ lửng trên bầu trời. Không nước nào bắt chước người Việt Nam làm thơ lục bát

được. Nước Việt Nam lại có đội bóng tròn bách chiến bách thắng gồm Chương còm, Bốn lừ, Tí điên, Tư chần vẹt, Dzũng Đa Kao, Tiến gầy, Hưng mập, Sơn trán cao...

Thế giới đã biết Việt Nam như vậy đó. Bốn lừ và anh em nó bắt thế giới phải biết quê hương Việt Nam của anh em nó. Thế giới khâm phục Việt Nam rồi. Bốn lừ đã tới. Cả nước đồng ý bầu hội Thiếu niên làm hội tuyển Quốc gia. Kỳ này, hội Thiếu niên đại diện Việt Nam, tham dự giải vô địch bóng tròn thế giới.

9.

Đoàn cầu Việt Nam đã loại các đoàn cầu quốc gia Á châu để cùng mười lăm nước Ba Tây, Tây Đức, Anh, Hung, Mễ Tây Cơ, Nga, Tây Ban Nha, Ý Đại Lợi, Tiệp Khắc, Trí Lợi, Thụy Sĩ, Bồ Đào Nha, Nam Tư, Bảo Gia Lợi vào chung kết ở Trí Lợi.

Trí Lợi là một quốc gia thuộc Nam Mỹ châu, diện tích bảy trăm bốn mươi một ngàn bảy trăm sáu mươi bảy cây số vuông, gồm bảy triệu rưỡi dân. Họ nói tiếng Tây Ban Nha và theo đạo Thiên Chúa. Bốn mươi bảy phần trăm dân Trí Lợi là da trắng. Số còn lại lai căng và khoảng hai trăm ngàn dân da đỏ Araucans. Thủ đô Trí Lợi mang tên Santiago, dân số chừng một triệu năm

trăm ngàn người. Hai thành phố lớn nhất sau Santiago là Valparait và Concepcion.

Mười sáu hội sẽ chia nhau đấu ở các sân Arica, Vina Del Mar, Santiago và Rancagua. Arica là một hải cảng nằm phía bắc Trí Lợi, cách Santiago hai ngàn một trăm cây số. Sân vận động tỉnh này chứa được hai mươi lăm ngàn khách mộ điệu. Sân Arica đón tiếp hội Nga, Nam Tư, Bồ Đào Nha, Thụy Điển.

Vina Del Mar cách Santiago một trăm bốn mươi lăm cây số, nằm về phía Thái Bình dương, nơi có nhiều hồ, bãi biển thơ mộng. Sân vận động tỉnh Vina Del Mar chứa được ba mươi hai ngàn khán giả. Sân Vina Del Mar tiếp đón các hội Ba Tây, Mễ Tây Cơ, Tây Ban Nha, Tiệp Khắc. Rancagua ở phía nam Santiago, cách thủ đô Trí Lợi tám mươi cây số. Rancagua là một tỉnh nhỏ. Sân vận động chứa được hai mươi lăm ngàn người. Sân này tiếp các hội Hung Gia Lợi, Anh, Bảo Gia Lợi, Ý Đại Lợi. Còn sân Santiago chứa bảy mươi lăm ngàn khán giả, tiếp Việt Nam, Trí Lợi, Thụy Sĩ, Tây Đức.

Việt Nam đá bại Trí Lợi, Thụy Sĩ, Tây Đức, đứng đầu để vào bán kết. Rồi đá bại

Nga, Tây Ban Nha, Tiệp Khắc để tranh giải vô địch với đương kim vô địch túc cầu thế giới Anh Cát Lợi.

Ngay từ trận đầu hạ đội cầu của nước tổ chức giải là Trí Lợi, báo chí Mỹ châu và Âu châu đã đoán rất sớm Việt Nam vào chung kết. Nhà trung phong Bốn lừa, suốt hai tuần lễ tại Trí Lợi, hôm nào cũng là đề tài tám cột báo trên trang nhất. Ngôi sao Pélé, Eusebio lu mờ, tắt hẳn, nhường vòm trời cho Bốn lừa. Viên huyền châu Pélé, con báo gấm Eusebio, không ai thềm nhắc tới nữa. Bốn lừa. Bốn lừa là thần tượng mới.

Dân chúng Trí Lợi không bao giờ dành cảm tình cho đội bóng nào bắt đám con cưng của họ phơi áo. Thế mà họ đã hoan hô, ngưỡng mộ mười một hảo thủ nhô con Việt Nam. Cả Mỹ châu, cả Âu châu tự kiêu tự đại nghiêng mình phục Việt Nam. Thế giới có bao nhiêu người mê say bóng tròn thì bấy nhiêu người thuộc lịch sử, địa dư nước Việt Nam.

Báo chí Pháp công khai xin lỗi nước Việt Nam và coi chuyện tám mươi năm đô hộ là chuyện nhục nhã của dân tộc Pháp. Bóng

tròn đã làm lu mờ tất cả và khuynh loát chính trị. Thế giới hướng về Trí Lợi mong ước Việt Nam đoạt cúp Jules Rimet và đòi hỏi hoà bình danh dự cho dân tộc Việt Nam.

Thế giới lên án những kẻ gây chiến tranh, những tên lái súng, những âm mưu thực dân mới. Không qua Trí Lợi với tư cách các nhà ngoại giao nhưng anh Bồn lừa đã trở thành các nhà ngoại giao, phục vụ quê hương đặc lực. Hai tiếng Việt Nam son son thiếp vàng trong tim nhân loại. người ta ngược nhìn cờ Việt Nam đang bay, nghiêm trang kính cẩn.

Buổi chiều hôm vào chung kết, sân cỏ Santiago muốn nứt ra. Vì khán giả kỷ lục.

Hàng trăm ngàn người vây quanh vận động trường hò hét, phấn nộ, không mua được vé. Những người giàu thuê máy bay trực thăng bay trên trời, dùng ống nhòm theo dõi trận đấu. Anh Cát Lợi ra quân với:

Springett

Armfield, Wilson

Anderson, flowers, Swan

Charlton, Hunt, Haynes, Peacock, Kevan

Việt Nam ra quân với:

Dzũng Đa Kao, Tiến gậy, Bồn lừa

Quyên Tân Định, nhóc con Hùng

Hung mập, Tư chẵn vẹt

Chương còm

Khi vừa chui ở hầm vận động trường lên, Việt Nam đã được ngót trăm ngàn khán giả chen cá hộp trên các khán đài sân Santiago cổ võ tung bùng.

- Vietnam, le Premier!

- Vietnam, il Primo!

- Vietnam, number one!

Ba thứ tiếng biểu dương lòng khâm phục của thế giới bóng tròn. Việt Nam số dzách. Thủ quân Bốn lừa phá luật quốc tế, cho anh em xếp hàng, chạy quanh sân một vòng chào khán giả.

Mũ, khăn mùi xoa, hoa ảnh, cả giấy bạc nữa, tung như mưa lá me đầy sân. Khán giả muốn cho Việt Nam tất cả, cho cả trái tim họ. Những cô sinh viên Trí Lợi đẹp tuyền vời đã nhảy cõn, hét lớn:

- Bon Lua, I love you.

- Bon Lua, Je t'aime.

Bốn lừa đưa anh em ra giữa sân, quay tròn lại, biểu diễn vài xảo thuật. Khán giả muốn nổi điên. Anh Cát Lợi chỉ mới coi

Việt Nam biểu diễn vài đường huê mỹ đã toát mồ hôi trán rồi.

Tiếng còn rít lên. Một trăm ngàn con tim trong sân Santiago đứng lại. Hàng trăm ngàn con tim ngoài sân Santiago ngừng đập. Hàng triệu triệu khán giả theo dõi trận đấu bằng vô tuyến truyền hình hồi hộp, trông chờ. Sinh hoạt tại các nước trên thế giới cơ hồ tê liệt. Ống khói của các nhà máy thôi phun khói. Tàu bè hạ neo. Công xưởng nghỉ việc. Đường phố vắng hoe. Tất cả đổ xô vào những quán rượu, những nơi có vô tuyến truyền hình. Những cuộc đánh cá hào hứng đã xảy ra. Hầu như người ta đặt tiền nơi chân cảng Việt Nam, trừ Anh Cát Lợi.

Ở quê hương nhà thì khởi kể. Tin Việt Nam cho các đội túc cầu khét tiếng phơi áo để vào chung kết gặp đương kim vô địch Anh Cát Lợi đã khiến hàng triệu người khóc nức nở. Những giọt nước mắt sung sướng chảy xuống làm thành dòng sông Hồng thứ hai. Dòng sông mang tên Hãnh Diện phát nguyên từ những tâm hồn vĩ đại của Bồn lửa và anh em nó. Bất cứ một người Việt Nam nà cũng cảm giác mình lớn

lên, khoẻ ra, không thua kém ai. Niềm tự ti “tiểu nhược quốc” biến mất. Người Việt Nam bắt đầu mơ mộng, bắt đầu nghĩ đến nhiều chuyện phi thường khác ngoài lãnh vực túc cầu. Bốn lừa đã là cảm hứng cho những giấc mộng phi thường đó.

Anh Cát Lợi giao ban trước. Haynes gạt nhẹ cho Peacock. Anh này lừa qua mặt Tiến gậy, phóng chéo sang trái, Charlton vọt tới cướp bóng y hệt mũi tên bay trúng đích. Bốn lừa chặn bóng, chạy quanh trái bóng một vòng. Khán giả hò hét điên cuồng. Viên ngọc quý Việt Nam vừa biểu diễn trò ảo thuật đẹp mắt. Có vẻ khinh địch thủ, Bốn lừa vòn vẽ trên đất nhà. Bất thần, Bốn lừa gạt bóng cho Tiến gậy. Rồi chạy vọt sang đất Anh Cát Lợi. Tiến gậy nhồi bóng ngay. Tầm bóng đi “căng” đúng đà chạy của Bốn lừa. Khi trái bóng rớt xuống đất, Bốn lừa cũng kịp tới. Nhanh hơn điện giật, Bốn lừa ngã dài làm một cú “ngả bàn đèn”. Ngũ hổ Việt Nam ào ào kéo đông tồ xuống vùng cấm địa Anh Cát Lợi. Hàng hậu vệ Anh hốt hoảng.

Việt Nam “đánh” chớp nhoáng, “đánh” những miếng “tắt đèn” làm tối tăm mặt mũi

địch thủ. Những Flowers, Armfield, Wilson luống cuống. Thủ môn Springett nhảy tựa con chơi chơi. Bồn lừa “ngả bàn đèn” một cú “pátxê” thật trứ danh. Từ xa mười thước, chéo khuôn thành Springett, bộ xương cách trí Tiến gây tung mình đá móc. Trái làm bàn đẹp tuyệt vời nhưng không hiểm hóc nên bóng đã nằm gọn trong đôi tay Springett.

Việt Nam gây sóng gió trước. Cầu trường muốn vỡ ra. Con cháu Lý Thường Kiệt đang làm đảo lộn kỹ thuật và nghệ thuật túc cầu. Trên dây lầu kính dành riêng cho ký giả thể thao của các đài vô tuyến truyền hình, vô tuyến truyền thanh, những tiếng nói của mấy chục quốc gia, xí xa, xí xố tường thuật. Hàng trăm ống kính điện thị dán chặt lấy sân cò di chuyển theo trái bóng. Phái viên Huyền Vũ cũng có mặt ở đây. Ông đang làm tai mắt của hai chục triệu dân Việt Nam. Từ vạn dặm, tiếng nói của Huyền Vũ vượt biển cả, rừng sâu, vang vọng về đất nước:

“Thưa đồng bào,

Chúng ta sẽ thắng. Việt Nam sẽ thắng. Tiến gây vừa dọ dẫm một đường ban nhẹ mà Anh Cát Lợi đã bối rối. Bây giờ, Bồn

lừa là tất cả. Bốn lừa là mạch máu, là tim phổi, là lẽ sống của một trăm ngàn khán giả nhấp nhóm tại Santiago. Thừa đồng bào, thủ môn Springett đã đá bóng ban lên.”

Hữu nội Hunt được bóng, đưa lên, đưa lên nữa. Bắn sang góc phải. Tả biên Kevan lướt địch thủ đem bóng sâu thêm xuống đất Việt Nam. Tả nội Peacock chạy theo Kevan, nhận bóng. Bảo méo mồm ra truy cản. Peacock tạt nhẹ vào giữa, Haynes đã có mặt. Anh này lừa Sơn trán cao và toan một mình gây chuyện lạ. Trái sút búa bổ sút thẳng vô khuôn thành của Chương còm. Nhà thủ môn tám tre Việt Nam nhảy lên, bắt bóng bằng tay trái. Cùng một động tác bắt bóng, tay phải Chương còm giơ cao, chào khán giả.

Cầu trường ngạc nhiên đến rụng rời. Thủ môn Việt Nam có thể một tay bắt bóng, một tay chào khán giả? Lịch sử túc cầu từ cổ chí kim đã ai dám chơi như vậy đâu. Thế mà Chương còm vừa mới “chơi” thế đấy. Nhà thủ môn Việt Nam đóng vai con mèo giỡn con chuột trung phong khét tiếng Anh Cát Lợi. Khiến Haynes tức ứa máu mắt.

Ngày xưa chúng mày vào Sài Gòn tước khí giới Nhật, chúng mày đem theo bọn thực dân Pháp. Rồi liên quân Anh, Pháp, Ấn dùng vũ khí tối tân đánh nhau với gậy tầm vông của thanh niên tiền phong. Chúng mày đã bắt đồng bào ông ứa máu mắt thì hôm nay, ông bắt cả nước mày ứa máu mắt để chúng mày biết đau đớn mà dậy chút tình thương yêu nhân loại, dứt bỏ tinh thần kỳ thị chủng tộc ở châu Phi đi, dứt bỏ tinh thần đế quốc đi...

Chương còm đã nghĩ tới mỗi nhục quê hương trước khi bắt trái bóng lạ đời. Chương còm đá bóng trái bóng lên, y hết những đường bóng trong giấc chiêm bao thời thơ ấu của Bồn lừa. Haynes nhận được bóng. Chuyển cho Peacock. Anh này dẫn xuống đất Việt Nam, Peacock hất nhẹ cho Kevan, Kevan sút vào giữa. Haynes đánh “cú tét” chuyển cho Hunt. Hữu nội Anh Cát Lợi gắng sức lừa khỏi màng lưới Tí điên và...

“Thưa đồng bào, Hunt sút thật mạnh! Nhưng trái bóng đã dính chặt trong tay nhựa của chiến sĩ Chương còm. Cú sấm sét của Hunt tưởng đã tung lưới Chương... Không

ai ngờ Chương cò bắt bóng dễ thế.”

Trái bóng của Hunt giống trái bóng của Garrincha, bay chéo vào thành, cách cột trụ và sà ngang hơn gang tay. Chương cò tung người lên, tay phải chop bóng ôm gọn vô nách. Cả sức mạnh vô biên và tài nghệ của Hunt, bỗng nhiên, bị thu hút y hệt thổi sắt bắn mạnh vào miếng nam châm. Đến lượt Hunt ứa máu mắt.

Trận đấu mỗi lúc một sôi nổi, ngoạn mục. Việt Nam xuống quân ào ào, nhưng chưa muốn “làm thịt” Anh Cát Lợi mà cố ý biểu diễn hiển khán giả thế giới một nghệ thuật nhồi bóng điêu luyện của Việt Nam. Từ cách dàn xếp tới lối làm bàn, Việt Nam đều vượt lý tưởng túc cầu. Ông thầy túc cầu thế giới Anh Cát Lợi không còn dám nhớ mình là cha đẻ của nghệ thuật túc cầu nữa. Việt Nam không quên hai trận hội tuyển quân đội Anh làm mưa gió trên sân Cộng Hoà thuở xưa. Thành thử, họ cố kéo dài những phút tội tình, dồn Anh Cát Lợi vào cái thế không dám nghĩ đến thất vọng nhưng cũng không dám nghĩ đến hy vọng.

Sang hiệp nhì, Việt Nam đàn áp ngay.

Sau vài phút toan tính mở tỷ số, Anh Cát Lợi rút hết về thủ thành. Và Chương còm dựa lưng vào cột gôn, ngáp vật. Bồn lửa thật sự toả ánh hào quang. Nhà trung phong Việt Nam bắt bầu trời Trí Lợi sa sầm lại. Sa sầm lại, tối um cho rõ ràng Bồn lửa. Vũ trụ, dưới mắt một trăm ngàn khán giả ở sân Santiago, chỉ có Bồn lửa. Bồn lửa thôi miên trái bóng. Trái bóng tuân lệnh Bồn lửa. Bồn lửa thêu dệt găm vóc. Mười ngôi sao sáng dần quanh ngôi sao sáng nhất. Khán giả điên lên vì tài nghệ siêu việt của Việt Nam.

Biết bao người đang nhóm trong tim ngọn lửa mơ mộng: mơ mộng được làm người Việt Nam, được bằng người Việt Nam. Trái bóng đang nằm dưới chân Bồn lửa. Chàng ngược nhìn lá cờ Việt Nam. Hai mươi triệu linh hồn những người còn sống và triệu triệu linh hồn những người đã chết ngự trị trên đó. Linh hồn tổ quốc không nói nhưng Bồn lửa mơ hồ nghe tiếng nói Việt Nam đầm ấm, giục giã chàng: *“Hãy chiến thắng đi, Bồn lửa!”*

Bồn lửa gạt bóng sang cho Tiến gây. Haynes nhào tới. Tiến gây trả bóng Bồn

lừa. Đồng đội bị ộp dũ. Bốn lừa... lừa qua mặt Hunt, Armfield, Wilson. Nhà trung phong Việt Nam vừa chạy hết tốc độ vừa sút bóng. Bốn lừa lộn đầu xuống đất, hai chân giơ ngược lên trời. Cú sút “trồng cây chuối” đã tung lưới Springett mở tỷ số đầu cho Việt Nam.

Tiếng hoan hô vang dội tại sân Santiago tưởng chừng như cả trái đất đều nghe rõ. Ba phút sau, Bốn lừa phá lưới Anh Cát Lợi bằng một cú “ngả bàn đèn”. Tiếp theo, Dzũng Đa Kao, Quyên Tân Định, Bảo méo mồm, Tiến gầy, nhóc con Hùng, mỗi người tặng Anh Cát Lợi một trái. Mãn cuộc, Việt Nam hạ Anh Cát Lợi bảy trái không gỡ, chiếm chức vô địch bóng tròn thế giới, đoạt giải Jules Rimet. Cả nước Anh Cát Lợi khóc ròng tin thảm bại này. Cả nước Việt Nam hả hê cơ hồ đang hả hê trong mùa xuân Quang Trung.

10.

O sân cỏ ấy, cũng như ngàn vạn sân cỏ Việt Nam từ thành thị đến thôn quê, các em bé trước và sau buổi tập luyện bóng tròn, đều kể cho nhau nghe chuyện Bồn lừa, Chương còm, Dzũng Đa Kao, Tiến gậy, Bảo méo mồm, nhóc con Hùng, Quyên Tân Định, Hưng mập, Tư chần vẹt, Tí điên, Sơn trán cao. Bồn lừa trở thành nhân vật cổ tích đẹp nhất trong những chuyện cổ tích. Mỗi ông nhô kể một lối. Và thần thánh thêm, khiến Bồn lừa lạc vào huyền sử.

Nhưng Bồn lừa đâu phải là thần thánh. Người lớn nói cho trẻ con nghe thế này:

- ...”Bồn lừa con nhà nghèo, sống trong con ngõ miệt ngoại ô Tân Định. Nó đá

bóng với bọn Chương còm, Dzũng Đa Kao tại sân Hoa Lư. Bồn lửa biết mộng mơ làm đẹp cho quê hương. Có người thuật cho nó nghe “Phiến đá thần”. Nó đã leo lên được ngọn núi, soi bóng mình vào phiến đá thần. Vì nó chăm chỉ học hành, gắng sức trau dồi tài nghệ. Bồn lửa đã làm đẹp quê hương Việt Nam.”

Người lớn kể xong hỏi trẻ con:

- Mà thích làm Bồn lửa không?

Trẻ con chớp mắt, mím môi, vươn cao đôi tay, đá mạnh vào không khí, hét điên cuồng:

- Con sẽ như Bồn lửa...

(Viết xong ngày 12.9.1966 tại toà soạn tuần báo Búp Bê)

